

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 132

Dijous, 29 de juliol de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 85, tercera i darrera reunió

S U M A R I

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 261-00002/08) p. 3

Projecte de llei

d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya (200-00076/08) p. 19

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 85.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Palomares Amat i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Justícia, de Salut, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Reprenem la sessió.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 261-00002/08)

Ho farem amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música.

D'acord amb l'article 58.6 del Reglament del Parlament, la comissió d'investigació ha emès el seu dictamen.

Passarem ara al debat, amb la intervenció dels grups parlamentaris, de major a menor.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tripartit va néixer i créixer furgant i investigant l'obra pública i l'adjudicació de l'obra pública dels governs de Convergència i Unió, i set anys després el tripartit morirà furgant i investigant encara l'obra pública dels governs de Convergència i Unió.

Aquest serà el trist llegat, aquest serà el trist record que deixaran per a la posteritat. Incapaços de posar-se d'acord en allò que és cabdal per superar els problemes i els reptes del nostre país i de la seva gent –i així ens va–, aquest Govern i els seus partits sols han fet honor al nom d'«entesa» quan del que es tracta és de mirar de surar a base d'intentar destruir Convergència i Unió.

Ara, suposo que per l'agonia, segons paraules seves, i la desesperació del final d'etapa que viu el tripartit, s'han superat a vostès mateixos amb aquest tribunal polític disfressat de comissió d'investigació; un fet sense precedents en les democràcies europees consolidades: els partits del Govern investigant l'oposició amb el pitjor estil i sense les mínimes garanties. I sols des de l'agonia i la desesperació preelectoral que viu el tripartit es pot explicar com han estat capaços d'exhibir sense manies

la part més fosca de les seves tàctiques polítiques: la política del dossier i la calúmnia, i la d'empastifar i destruir tot allò i tot aquell que no combregui amb vostès. I sols des de l'agonia i la desesperació s'entén que hagin volgut forçar que la legislatura acabi així, d'aquesta manera tan trista i políticament tan bruta.

Per tot això, la primera gran conclusió amb majúscules que caldria extreure'n és que si volem prestigiar la política, que no sé si és el seu cas, si volem prestigiar aquesta institució, que tampoc sé si és el seu cas, una comissió com aquestes no s'hauria de repetir mai més.

Perquè aquesta comissió ha suposat la institucionalització de la cara més lletja i, si em permeten, més barroera de fer política. Ha valgut tot, no hi ha hagut ni límit ni contenció per intentar a cop del que sigui i a cop de qui sigui intentar sentir allò que volien sentir, però que justament per no existir no s'ha pogut sentir. Ningú ha abonat les tesis delirants del tripartit; ni cap dels prop de seixanta compareixents, ni la Sindicatura de Comptes, ni el Tribunal de Cuentas, ni la mateixa Oficina Antifrau, ningú. Però, és clar, com que vostès són més savis que tothom, diuen que tot ha quedat provat i demostrat. Increïble.

No hi ha hagut ni cura amb les maneres. Si una persona no contestava el que el tripartit volia sentir, se l'ha intentat ridiculitzar, se l'ha intentat humiliar, se l'ha volgut desprestigiar. No hi ha hagut ni límit als mínims exigibles, fins al punt d'ensenyar fotografies de persones difuntes. A vostès en tot moment se'ls han «enfumut» els danys a l'honor dels compareixents, al de les seves famílies, al de les seves empreses o entitats. Tot s'hi ha valgut per intentar fer quadrar a cop de martell les seves triangulacions tramposes i teories delirants. No han contrastat la informació: han arribat a acusar empreses de pagar comissions per obres que ni tan sols han realitzat, han arribat a acusar persones de cobrar comissions quan feia més d'un any que eren mortes; és igual, no hi ha hagut límit a l'«empastifa que alguna cosa queda».

Aquesta comissió ha estat la institucionalització al Parlament de Catalunya del maccarthisme i la caça de bruixes. Només (*remor de veus*), només han permès comparèixer a aquells que els ha interessat per als seus delirants objectius polítics. No s'ha citat ni tan sols a tots els responsables de la Fundació CatDem des de l'any 99; sols aquells que els interessava més desgastar políticament o els permetia atacar gent més destacada. No s'ha cridat a tothom que calia de l'Ametlla del Vallès, no s'ha cridat tots els alcaldes que han tractat i signat convenis amb el senyor Millet, sols aquells que tenien a veure amb Convergència, i cap dels altres, perquè són o havien pactat amb els socialistes. I, per descomptat, no s'ha permès comparèixer als responsables polítics del Consorci del Palau dels darrers set anys, ni de l'Ajuntament de Barcelona, etcètera. Quants silencis en forma d'absència en aquesta comissió!

Que valents –que valents–, senyors del tripartit, atrevint-se i acarnissant-se amb un exalcalde i un exregidor d'un poble, amb comercials, amb petits i mitjans empresaris, però quanta covardia mostrada impedit que vingui aquí algú de l'Ajuntament de Barcelona o

altres alts responsables del Govern tripartit. Protegir el tripartit i els seus, protegir els poderosos i atrevir-se a desprestigiar (*remor de veus*), atrevir-se a desprestigiar els més febles i tot allò que tingui relació amb Convergència i no que tingui relació amb tot el forat negre del Palau de la Música Catalana, aquesta ha estat la tònica de la comissió.

I com a bon exercici de maccarthisme, s'ha donat valor de prova fefaent i concloent a documents en blanc, ni signats, ni contrastats, a documents parcials, a informació treta de context. I, en canvi, s'ha arribat a afirmar, per part del tripartit, que els documents oficials de la Sindicatura de Comptes, les auditories que vostès no van parar de fer sobre nosaltres, etcètera, s'ha arribat a dir que tot això eren documents manipulats, trets de context, i evidentment s'han obviat. Increïble.

Aquesta comissió no ha estat caracteritzada pels principis i valors més elementals de l'estat de dret, sinó pels de l'estat de tirar pel dret. Aquí a tothom que els ha convingut l'han tractat de culpable directament, inclús abans de comparèixer. Vostès han pretès fer i demostrar coses o desmentir coses que per no existir materialment o que se situen en el terreny del subjectiu són materialment impossibles de desmentir o de confirmar. I vostès ho saben. I han jugat justament amb això. I això, senyores i senyors del tripartit, és just el contrari del que protegeix l'estat de dret. I vostès, ostentament, s'ho han saltat a la brava.

Durant aquest tribunal polític s'han fet afirmacions calumnioses i preguntes acusatòries sense cap mena de limitació, fins al punt que les seves conclusions arriben a acusar persones que ni tan sols han comparegut, persones que no han tingut ni l'oportunitat de defensar-se, i en canvi vostès els han sentenciat.

Aquesta comissió també ha estat la institucionalització del món al revés. Però tan al revés, que inclús a vostès els ha sortit al revés; ha estat també la comissió bumerang. Vostès tot ho van voler fer girar respecte a allò que ha estat reconegut com a legal i com a declarat davant de totes les instàncies oficials que calia: els convenis de la Fundació CatDem, i que, per cert, aquest Govern coneixia des de l'any 2005, i no van dir res durant tots aquests anys; ni el 2005, ni el 2006, ni el 2007. Ara, sí; ara, a mig any de les eleccions, tot són escarafalls. Això sí, legal.

S'han acarnissat amb allò que era legal, però, en canvi, han mirat de minimitzar, i del tot, i esquivar sobre un afer, per exemple, com el de l'hotel, en què inclús hi ha imputats. Vostès hi han volgut passar de puntes i treure-hi importància i ometre la responsabilitat respecte als més d'11 milions d'euros que, per la seva poca diligència, o han volat, els uns, o estan en risc, els altres. Difamació cap a allò que és legal i justificació i condescendència cap a allò que inclús la justícia posa en qüestió i que es refereix casualment a la seva actuació.

Els ha sortit tan al revés que ni l'Oficina Antifrau no els ha donat la raó. Però és que a més a més els ha qüestionat i censurat la seva actuació: actuació per la mateixa comissió mateixa, actuació pel que fa a l'operació especulativa de l'hotel, al descontrol dels recursos

públics del consorci que han volat, i en la mala gestió dels crèdits de l'Institut Català de Finances.

Els ha sortit al revés que els comentaris més clars i més durs de l'Oficina Antifrau, no allò de si hi han dubtes raonables o no, afirmacions directes de l'Oficina Antifrau, es centren en la gestió pública del tripartit; unes afirmacions de l'Oficina Antifrau i unes acusacions que exigeixen per elles mateixes una clara depuració de responsabilitats.

Senyors del tripartit, a vostès no els ha importat en cap moment ni trobar la veritat ni rebre explicacions. Explicacions, un altre exemple del món al revés. No paren avui encara d'exigir explicacions al president del nostre grup parlamentari i quan ha tocat han votat fins a dues vegades en contra que comparegués a la comissió. Nosaltres hi vam votar a favor; vostès voten en contra que comparegui, i encara avui estan vostès exigint explicacions al nostre president de grup parlamentari. Perdonin, però jo els veig fatal, i quan trobin la brúixola ja ens avisaran i ja parlarem.

Vostès no han buscat la veritat. Ni tampoc crec que els preocupi massa si hi ha indicis o dubtes raonables de possible corrupció en algun àmbit. Entre altres coses perquè, si fos així i els preocupés, s'haurien d'haver ocupat bastant més de casa seva, que fa mesos que entre uns casos i uns altres se'ls van acumulant els imputats per l'exercici del seu càrrec públic. I atenció, que tots aquests imputats, pel nostre grup parlamentari, gaudeixen d'una total presumpció d'innocència fins que hi hagi una sentència ferma. Però, és clar, d'aquí que ens vulguin donar lliçons de no sé què, home, s'ha de ser –permeti'm– molt agosarat.

Tot això és el que lamentablement s'ha vist i s'ha sentit i ha passat en aquest tribunal polític, ho torno a repetir avui, un tribunal polític que la gent de la meua generació ens pensàvem que sols coneixeríem pels llibres i per la història.

Situats aquí, i en contraposició al que ha pretès el tripartit amb aquest tribunal polític, em permetran que aprofiti tot el temps que tinc per a una cosa molt més edificant i molt més noble, i que és reivindicar que hi ha una altra manera molt diferent de fer política, molt diferent en valors i actituds, i ho vull fer a través de reivindicar el bon nom de Convergència i el bon nom de Convergència i Unió.

Si a vostè els val tot per desprestigiar Convergència i Unió, deixi'm a mi reivindicar i posar en valor allò que els quaranta-vuit diputats i diputades d'aquest Parlament tenim el goig i l'honor de representar, de representar una força política, Convergència i Unió, que sempre ha preferit sumar i no restar, construir i no destruir, mirar endavant i no mirar sempre enrere; una força política que a la seva gent els mou més poder fer que poder ser; una força política, Convergència i Unió, que aspira a servir i a patir per tota la gent d'aquest país, i que sempre ha apostat per la cohesió social com a gran valor, i no com d'altres que busquen el seu espai polític a base de dividir la societat, dels bons i els dolents, els de dretes i els d'esquerres, els d'aquí i els d'allà. Una força política que anteposa sempre els interessos de país

per davant dels interessos de partit; una força política, Convergència i Unió, que un cop o altre, i tots els partits ens busquen per la nostra actuació responsable, en contraposició a aquells que sempre se senten més còmodes actuant en la irresponsabilitat; una força política, Convergència i Unió, que a les verdes i a les madures per a ells i per a tothom defensa els principis bàsics de l'estat de dret, en contraposició d'aquelles forces polítiques que sols defensen enèrgicament aquests principis quan els són favorables i no tant quan se'ls giren en contra. Una força política, Convergència i Unió, que amb encert i amb errors tothom sap sempre que existeix i se la coneix per la feina feta i pel que proposa, en contraposició d'aquelles altres que per recordar la gent que existeixen ho han de marcar paquet o han de fer el fatxenda. Una força política que sempre s'ha destacat per tenir lideratges clars i forts, com el president del nostre grup parlamentari, Artur Mas, i no com en d'altres partits que no se sap qui mana o quan mana o des d'on se'ls mana.

Aquests són els fonaments i els valors sobre els quals descansa i s'aixeca l'acció política de Convergència i Unió. I per dures que siguin les envestides, per difícils que siguin les circumstàncies, no ens hi apartarem, no caurem en la provocació, no ho hem fet abans i no ho farem ara, perquè ens poden molt més les nostres conviccions i la nostra il·lusió i vocació de servei al nostre país i a la seva gent. (*Remor de veus.*)

I vull acabar, i vull acabar amb un reconeixement i amb un compromís, i ho faig perquè té a veure amb el Palau de la Música Catalana, i ho faig perquè té molt a veure amb l'esperit, els valors i les actituds que vol preservar des de la seva acció política Convergència i Unió. Un reconeixement a una persona que, per molt que els cogui a alguns de vostès, i per molt que intentin reiteradament tacar la seva extraordinària obra política i de govern, el seu nom sempre constarà amb lletres d'or a la història de Catalunya. Ara fa cinquanta anys, detingut davant d'un tribunal militar, en què la sentència ja estava predeterminada, abans d'un judici sense cap garantia i amb un gest d'absoluta valentia i coratge, i com a prova de ferro de les seves profundes conviccions, va dir unes paraules de rabiosa actualitat, va dir davant d'aquell tribunal militar: «Pertanyo a una generació que puja, a una joventut que va creixent lentament, naturalment, obstinadament, i que es mou per exigències espirituals; pertanyo a una generació que puja i va a més, per honra i orgull del nostre país, no estem d'acord amb l'actual estat de les coses, desitgem una major justícia social, nosaltres no fem una campanya "anti", sinó que hem establert un diàleg amb el país.» I va acabar dient: «M'afirmo en la meva profunda catalanitat i sóc partidari d'una major llibertat.» Ho va dir Jordi Pujol davant del tribunal militar que el jutjava davant dels fets del Palau de la Música.

Avui, cinquanta anys després, no davant d'un tribunal militar de la dictadura, però sí davant d'un tribunal polític en democràcia, no amb una sentència predeterminada, però sí amb unes conclusions predeterminades, davant d'aquest nou episodi del tripartit d'un nou intent per tots els mitjans, convencionals i no convencionals, de desprestigar-nos, de difamar-nos, d'aturar-nos, nos-

altres, la gent de Convergència i Unió refermem ara i aquí els nostres principis i els nostres valors en política. Proclamem que hi ha una manera molt diferent de fer política, en valors i en actituds, i refermem ara i aquí el nostre compromís de posar-nos al servei de tots els homes i totes les dones d'aquest país, al seu servei per fer possible que entre tots el nostre país s'enlaira de nou i Catalunya esdevingui una nació molt més forta, molt més respectada, molt més prestigiada, molt més pròspera, molt més justa i, políticament, molt més lliure.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyores diputades, senyors diputats, el 23 de juliol de 2009, ara fa justament un any, es produeix, per ordre judicial i per a sorpresa de tots plegats, un escorcoll dels Mossos d'Esquadra al Palau de la Música i esclata un escàndol que ha sacsejat la societat catalana.

El 17 de setembre del mateix any, Fèlix Millet i Jordi Montull confessen haver-se apropiat de 3 milions d'euros. No va ser fins al cap de tres mesos i mig del registre del Palau, en concret el 5 d'octubre, que varen ser imputats formalment per apropiació indeguda i falsedat documental. Ara ja sabem que el desviament de fons al Palau de la Música es quantifica, de moment, en 35,1 milions d'euros.

Si ara fa exactament un any no hi hagués hagut la intervenció judicial dels comptes del Palau de la Música, que va acabar amb la imputació judicial dels seus principals gestors, si al mes de setembre de l'any passat Millet i Montull no s'haguessin autoinculpat d'haver robat diners del Palau de la Música, si ara fa un any no haguéssim trencat *Trenta anys d'illusions*, em referiré al llibre del senyor Montull, i deixi'm dir i afegir de desviacions i comissions, si aquests dos senyors no haguessin estat uns estafadors, segons ells mateixos han reconegut, però sobretot si no haguessin deixat un rastre de derivacions polítiques i desviacions econòmiques de la seva espoliació en les seves anotacions, avui, senyores diputades i senyors diputats, no estaríem aquí discutint aquestes conclusions i el Parlament de Catalunya no hauria constituït aquesta comissió d'investigació.

Comissió d'investigació que es va crear, els ho vull recordar, per analitzar uns fets concrets que van aparèixer en la documentació particular de Millet i Montull i que apuntaven a una suposada actuació per beneficiar econòmicament la Fundació Ramon Trias Fargas, vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya.

Convergència, des que van començar els treballs de la comissió el 14 de juny, ha volgut parlar de tot, menys d'allò que els afecta directament; tots aquells indicis, totes aquelles proves que ens porten a dir que hi ha molt més que indicis de finançament irregular.

Convergència ha intentat en tot moment organitzar una gran maniobra de distracció. Hem sentit dir-nos, avui mateix també, que això era un tribunal polític com els que funcionaven durant el franquisme. En aquesta comissió hem sentit a dir que això era com els antics tribunals de la Inquisició, hem sentit dir-nos que tot era un muntatge per destruir-los. Sort que les persones que treballaven en les secretaries de Montull i Millet van dir-nos que les notes que havien aparegut les dictaven aquests dos senyors i que ningú havia manipulat els ordinadors.

Per cert, el buidatge dels ordinadors es va fer davant de notari, i com que vostès són molt aficionats a anar al notari, suposo que no posaran en dubte el que van sortir de dintre els discs durs dels ordinadors de Millet i de Montull.

Ara, vist el que hem vist, aquesta maniobra de distracció ja va començar el 28 de juliol de 2009, quan el portaveu parlamentari de Convergència i Unió va qualificar Millet d'actiu impecable de la cultura del país. Què volien començar a tapar? Escolti, res, els diputats de Convergència ens han volgut fer veure i ens han volgut fer creure que estem davant d'un gran muntatge, d'una conspiració de tots en contra d'ells.

Res més lluny de la realitat. Els indicis, després d'analitzar la documentació a què hem tingut accés en un mes i mig –que els recordo que és el temps que ha funcionat la comissió–, els testimoniatges de les persones que han comparegut en la comissió, però també dels silencis que s'han produït i que s'han convertit en evidències que apunten clarament i reiteradament unes pràctiques irregulars en el finançament de la Fundació Ramon Trias Fargas i del partit amb què té vinculació orgànica.

El portaveu de Convergència a la comissió ens va dir abans d'ahir que tot plegat és delirant. Té tota la raó! Té tota la raó! El que és delirant és tota la informació, són totes les anotacions que han sortit en els discs durs dels ordinadors de Millet i Montull i que no només s'explica –o només s'explica– perquè creien que eren immunes perquè els envoltava un auri de patriotisme. Anotacions que apunten en una sola direcció: els responsables orgànics de les finances de Convergència Democràtica.

De fet, l'explicació que el senyor Àngel Colom va fer a la comissió, tal com constata l'Oficina Antifrau, resulta força definitòria de la percepció que en certs àmbits de la societat catalana, els amics polítics del senyor Colom, es tenia dels gestors del Palau com a font per a l'obtenció de diners independentment de si el destinatari era una formació política, com en aquest cas el seu propi dirigent a títol personal, segons es deriva del fet que ingressés els diners en un compte particular.

Aquesta confusió sobre el país, sobre les institucions polítiques i culturals, sobre quin partit representa millor l'essència de Catalunya, està en l'arrel d'aquest escàndol. Aquesta visió de qui pensa que Catalunya és la suma d'unes quantes famílies, de les seves relacions socials i econòmiques, és una visió retroactiva, pobre, inexacta del país, és una visió que no té futur.

Les conclusions i recomanacions sobre els treballs de la Comissió d'Investigació són unes conclusions equi-

librades donada la gravetat del cas. Proposem un seguit de recomanacions que en el futur han de tenir la seva traducció en canvis legislatius, i atès també que les actuacions de control sobre l'entramat del Palau s'han demostrat insuficients, constatem també la necessitat que tots els òrgans de control mantinguin una actitud permanent de vigilància activa, potenciant els instruments legals que tenen al seu abast la Sindicatura de Comptes i la Intervenció General de la Generalitat. Són recomanacions encaminades a augmentar la transparència, destinades a introduir millores en l'àmbit del bon govern, orientades a reforçar els mecanismes de control de la Intervenció i de la Sindicatura, també del protectorat de fundacions.

Hem parlat també de l'hotel famós que alguns de vostès només n'han volgut parlar al llarg d'aquesta comissió i amagar-se darrere d'aquesta qüestió. Escolti, i proposem un seguit de recomanacions que de manera sintètica passen per la proposta, com vostès saben, de la versió del Pla general metropolità i demanar el màxim rigor i zel a l'hora de garantir els interessos econòmics de la Generalitat de Catalunya i exigir sempre les màximes garanties en defensa dels seus interessos.

Però tornem a l'objecte de la comissió, si Convergència Democràtica i la Fundació Ramon Trias Fargas es van finançar irregularment a través del Palau de la Música i de l'Associació de l'Orfeó Català. Dels treballs de la comissió i de la documentació analitzada hi ha molt més que indicis o dubtes raonables sobre els mètodes de finançament de Convergència, aprofitant-se del nul control que existia sobre l'Associació de l'Orfeó, i això és una evidència.

Tots els dubtes que han sorgit no han tingut una resposta clara per part de Convergència Democràtica. Nosaltres no ens hem inventat res. El relat l'han escrit els seus antics amics, Millet i Montull, i han sortit en els seus ordinadors. Les anotacions van ser dictades per ells mateixos a les seves secretaries, anotacions preocupants i sorprenents que fan referència a comissions, intermediacions, en adjudicacions d'obra pública, com a mínim de la línia 9 del metro i de la Ciutat de la Justícia, les dues darreres grans obres que va adjudicar el Govern de Convergència i Unió l'any 2003. I en aquestes UTE, com vostès saben, hi estava present l'empresa Ferrovià.

Les dades econòmiques, fins i tot els modificats, lliguen fins a l'últim euro. Ningú ens ha donat raons de per què Ferrovià, que patrocinava el Palau i l'Orfeó, va augmentar extraordinàriament aquests patrocinis a partir de l'any 2002. Immediatament després d'ingressar-los als comptes preferentment de l'Orfeó Català, i ja sabem que hi havien comptes que no estaven controlats, una part servien per pagar els convenis de dubtosa legitimitat amb la Fundació Trias Fargas o per pagar empreses que mai han treballat per al Palau però que curiosament sí que prestaven serveis a Convergència. I, escoltin, aquestes empreses –New Letter, Letter Graphic, Hispart– han cobrat 2 milions d'euros, que no són pocs diners.

Senyores diputades i senyors diputats, el meu grup parlamentari segueix sense entendre per què en les anotacions, en la documentació que fins avui coneixem de

Millet i Montull apareixen, al costat d'adjudicacions d'obra pública, repartiments i quadres de comissions, i per què al costat d'aquests quadres surten els noms de responsables de les finances nacionals de Convergència, que alhora són administradors de la Fundació Trias Fargas.

I, parlant de fundacions, sorpresa total quan vàrem saber que Àngel Colom, antic president del Partit per la Independència, va rebre, quan ja estava afiliat a Convergència Democràtica, diners de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música, per a una fundació -Espai Catalunya- que no va arribar a néixer mai i que va servir per pagar deutes de l'antic partit. Lleig, molt lleig, per part d'Àngel Colom, i encara més lleig que no hagi tornat els quartos.

Més sorpresa va ser saber que la Fundació Trias Fargas, avui CatDem, també havia rebut diners a través d'uns convenis que havien acordat amb Millet però que l'Associació de l'Orfeo ningú coneixia; convenis èticament reprovables, però que, a més, vista la documentació, presenten anomalies que derivarien en serioses dificultats, des del nostre punt de vista, per acreditar la seva autenticitat. Les activitats resultants dels convenis no s'han pogut acreditar ni amb la documentació lliurada per la fundació ni amb la documentació dipositada al Departament de Justícia, fet aquest que fa notar també l'Oficina Antifrau.

De la documentació apareguda hem pogut constatar les trobades freqüents amb el senyor Carles Torrent i el senyor Daniel Osàcar, responsables de les finances de Convergència i de la Fundació Ramon Trias Fargas, i també amb responsables -estic parlant de Millet i Montull- de l'empresa Ferrovial. En la mateixa documentació també apareix un quadre resum -ho hem pogut veure tots- que identifica pagaments a Daniel -quina casualitat!- des de l'any 2003 a l'any 2008 -estem parlant de quasi 6 milions d'euros-, en què ja sabem que aquí hi havien patrocini de Ferrovial, perquè ho hem resseguit a través dels extractes bancaris d'entrades i sortides.

Saben també el que no tenim per poder acabar de quadrar aquestes dades, perquè no s'ha facilitat a la comissió, malgrat haver-se sol·licitat? Els moviments comptables de la Fundació Ramon Trias Fargas i de Convergència Democràtica.

Clarificador també resulta un quadre d'abril del 2008, en què en la columna del tal Daniel es relaciona clàrissimament el pagament dels convenis a la Fundació Trias Fargas després de les entrades de patrocini de Ferrovial, fins a l'últim cèntim d'euro, i a les empreses que ningú sap què fan al Palau.

Podríem parlar de moltes altres anotacions que apunten al cor de les finances de Convergència Democràtica. Podríem parlar d'empreses com Natur System, de què els vull recordar que el senyor Osàcar, actual responsable de finances de Convergència Democràtica, en va ser un dels fundadors i apoderat fins a l'any 2006. Per cert, Natur System, que va ser absorbida per Copisa..., aquesta mateixa setmana -Copisa, eh?- ha estat també objecte d'una notícia, no?, per la querella que la fis-

calia ha presentat a una altra fundació, en aquest cas relacionada amb Unió Democràtica, i una empresa que va ser objecte d'anàlisi també per part d'una comissió d'aquest Parlament.

Ens deia el portaveu de Convergència: «El Govern va començar analitzant obra pública i acabarà analitzant obra pública dels anteriors governs de la Generalitat.» Doncs, sí, sí. Se'n recorden, del senyor Penín? Se'n recorden, no? També sortia en aquestes empreses que són avui objecte de la nostra anàlisi, de la nostra investigació: Natur System, Copisa...

Podríem seguir parlant molta estona, però, escolti, tot està en el relat de conclusions. Els recomano també la lectura molt atenta de l'informe pericial de Deloitte i de l'informe de l'Oficina Antifrau. I, escoltin, sobretot els recomano que segueixin, que rellegeixin el relat que han escrit Millet i Montull. Com més hem llegit, com més documentació hem analitzat, més s'han incrementat els indicis que des del Palau de la Música s'han desviat diners per a les activitats de Convergència Democràtica.

Hem sabut que Àngel Colom havia signat convenis i rebuts amb Millet que costen d'explicar. Hem sabut i hem comprovat que la Trias Fargas havia signat convenis que costen d'explicar, per més bona voluntat que hi posem. Hem constatat també que els silencis a la comissió han estat clamorosos i que han atiat encara més les sospites al voltant d'aquest cas. Senyores i senyors diputats, hi ha massa coses relacionades amb Convergència Democràtica i Millet que costen d'explicar.

Avui més que mai, el president de Convergència i Unió, el senyor Artur Mas, abans que comenci oficialment la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya, ha de fer dues coses: explicar-se i posar ordre a les finances del seu partit, i comprometre -comprometre- la seva paraula que Convergència no ha estat còmplice de l'espoli del Palau. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perquè, si en el futur el que avui molt catalans i catalanes estem convençuts que va passar es confirma jurídicament parlant, només tindrà...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Terrades i Santacreu

...una sortida, que serà la seva assumpció de responsabilitats polítiques a través de la seva dimissió.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem en el tram final d'aquest debat del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades al Palau de la Música, i és evident que

cadascuna de les intervencions d'avui reflectiran fidelment els objectius, el rigor, la metodologia de treball de cadascun dels diferents grups parlamentaris aquestes darreres setmanes.

No entrarem a valorar aquests aspectes per a la resta de grups parlamentaris, ni tan sols penetrarem en el terreny de joc que alguns voldrien, que han estat obcecats aquests darrers dies, aquestes darreres setmanes, a intentar deslegítimar constantment aquesta comissió, a desviar l'atenció en temes en què ja està actuant la justícia o funcionen altres comissions d'investigació, a l'Ajuntament de Barcelona, o a llançar impropis sense sentit o d'altres recursos tan artificiosos com estèrils.

Ens volem centrar de forma gairebé exclusiva a intentar recompondre aquest immens trencaclosques d'allò que ha estat anomenat «la trama política del Palau» i que afectaria, sobretot, el presumpte finançament irregular de Convergència i Unió.

Abans, però, ens hem de referir a dos aspectes importants que han marcat els treballs d'aquesta comissió: d'una banda, les mancances quant a informació, i de l'altra banda, els interrogatoris.

La comissió ha hagut de fer front a tota una sèrie d'entrebancs que cal tenir ben presents a l'hora de valorar els seus resultats. El primer ha estat la impossibilitat de disposar, fins a la data d'avui, d'informació essencial per intentar reconstruir aquest immens trencaclosques; d'alguns perquè no l'han volgut facilitar, d'altres perquè no ha estat possible accedir-hi. No hem pogut consultar, per exemple, ni els comptes del PI, ni els de la Fundació Espai Catalunya, ni la documentació que encara es troba al jutjat pendent de foliar, ni tampoc els extractes bancaris dels comptes de l'Orfeó o de la fundació, ni tampoc la documentació comptable que va demanar-se a determinades empreses.

Però d'entre tots aquests buits voldria subratllar aquells que representen..., aquella documentació que no ha volgut lliurar la Fundació Trias Fargas, que no ha volgut lliurar ni els balanços econòmics, ni la relació de les subvencions privades rebudes, ni aquella documentació que fa referència a la vinculació amb Convergència Democràtica. Només han tingut la generositat –entre cometes, «generositat»– de lliurar-nos aquella documentació que la comissió ja tenia i de fer-la arribar –sí, senyors diputats i senyores diputades– el darrer dia hàbil abans que es produís la compareixença dels representats de la Fundació CatDem. Tot un exercici d'opacitat i, si m'ho permeten, també, de manca de respecte a una comissió parlamentària.

Per la seva banda, les declaracions han tingut un valor desigual. Ens hem trobat amb silencis clamorosos, com aquelles empreses que són proveïdores habituals de Convergència i Unió i que s'han adreçat, que han vingut a aquesta comissió acompanyades dels seus advocats i sense voler respondre cap ni un dels interrogants que els hem formulat.

També hem hagut d'explicar o de sentir explicacions inversemblants, com la del senyor Àngel Colom, que va ser incapaç de respondre un interrogatori centrat només en un rebut de tres línies, curiosament en un rebut

de tres línies del qual només es va fixar en la quantitat econòmica, però ni es va fixar que els diners no venien del senyor Millet, sinó de l'Orfeó, ni es va fixar que hi havia un conveni previ, ni tampoc es va fixar, curiosament, que aquests diners no podien anar per al PI, sinó que havien d'anar per a una fundació anomenada «Espai Catalunya».

També hem hagut de suportar algunes veritats a mitges, per dir-ho d'una forma suau, com la de l'exalcalde de l'Ametlla del Vallès, que va venir a declarar que no s'havia trobat mai amb el senyor Millet i que resulta que després, contrastant amb l'agenda i amb altra informació, s'hi havia trobat ni més ni menys que la quantitat de quaranta vegades, pràcticament cada mes, i no només a l'Ametlla del Vallès, sinó a casa del senyor Millet.

El document de conclusions que hem presentat conjuntament amb Esquerra Unida i Alternativa, Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialistes intenta incidir en tots aquells temes que ha tractat la comissió, tots. De tots ells en fa balanç i, sobretot, se n'extreuen recomanacions. Hi apareix el tema de l'hotel, lamentant els esforços suplementaris a què ha obligat instant també a la reversió del procés, d'acord amb allò que sempre ha defensat el nostre grup municipal a Barcelona. S'hi parla també de l'avaluació dels mecanismes de fiscalització i control, reconeixent de forma explícita que el fet que les irregularitats no hagin estat detectades durant anys i panys representa lògicament un dèficit que cal esmenar. Planteja modificacions en el marc normatiu de partits polítics i de campanyes electorals i mesures de transparència i bon govern.

Però, per damunt de tot, l'objectiu principal de la comissió –i això ho sap tothom– era intentar respondre el principal interrogant: es va finançar irregularment Convergència i Unió a través del Palau de la Música? Intentarem respondre aquesta pregunta recomponent aquest immens trencaclosques a través de diferents documents.

Comencem pels convenis. En un primer moment, quan es va conèixer l'existència d'aquests documents que vinculaven la Fundació Ramon Trias Fargas amb l'Associació Orfeó Català, el debat es va situar en uns nivells estrictament ètics; es discutia si era reprovable o no que una entitat cultural hagués donat 630.000 euros a una fundació política. Des de Convergència Democràtica es van voler minimitzar aquesta relació i la magnitud de l'aportació, però es van oblidar de dir-nos, per exemple, que només l'any 2002 aquesta aportació va significar ni més ni menys que el 20 per cent del pressupost de l'Orfeó, el 20 per cent en una entitat de la qual se'ns ha reconegut que tenia evidents precarietats. Una entitat, doncs, que tenia precarietats, però, a més a més, aquests convenis estan farcits d'irregularitats i anomalies; de cap d'ells es va fer cap mena de publicitat –cosa estranya si tenim en compte la magnitud d'aquests–, i allò que resulta més important: de cap d'ells va tenir coneixement cap membre de la junta directiva que no fos el senyor Fèlix Millet. En cap d'ells apareix tampoc cap fedatari, i en la majoria d'ells ni tan sols l'anagrama d'Orfeó Català o de la fundació.

Però la dada més concloent per entendre la precarietat d'aquests documents ha estat la impossibilitat de loca-

litzar cap activitat, absolutament cap, cap ni una, que justifiqui la donació de l'Orfeó, i això passa tant en aquells convenis més descriptius com en aquells que són més generalistes. És possible acumular tantes irregularitats en només set convenis? Francament, ho veig difícil.

Però la declaració més concloent de totes va ser la dels membres de la Junta Directiva de l'Orfeó, que van declarar sense matisos que si ells haguessin tingut coneixement d'aquests convenis no els haurien autoritzat mai. Volen un argument més contundent que aquest?

La conclusió, doncs, d'aquesta primera peça del trencaclosques és evident: els convenis entre la Fundació Ramon Trias Fargas i el Palau de la Música són senzillament il·lícits.

Però anem al segon aspecte, a la segona peça del trencaclosques: la procedència dels recursos. Allò que resulta –al marge d'aquestes il·licituds que comentava– més rellevant d'aquests convenis no són només les deficiències formals, fins i tot la manca d'activitats que representen, sinó la procedència dels diners que les alimenten.

Durant la primera jornada de compareixences el nostre grup parlamentari va presentar un document en què es reconstruïa, a partir de diferent documentació, el flux, la ruta d'aquests diners, que venien clarament des de la constructora espanyola Ferrovial, passaven per l'Orfeó o per la fundació i anaven directament, a través dels convenis, a la Fundació Ramon Trias Fargas o a la liquidació de factures de proveïdors de Convergència Democràtica. Això no ho ha desmentit ningú, cap dels compareixents, cap ni un, ni els representants de Ferrovial ni tampoc els de la Fundació Ramon Trias Fargas.

Però jo crec que la valoració més contundent és la que la mateixa Oficina Antifrau en el seu informe, un informe que molts han citat, que en referència a l'objectiu dels convenis diu el següent: «Tot apunta» –i cito paraules textuales– «que varen ser creats sols a efectes de donar cobertura» –diu «cobertura»– «a uns pagaments contra els fons del Palau de la Música.» Més clar, impossible.

La inconsistència dels convenis i la procedència dels recursos que els alimenten deixen clara, doncs, una segona conclusió; que aquests no són sinó tapadores per amagar la realitat, la crua realitat: el traspàs de diners des de l'empresa espanyola Ferrovial fins a la fundació lligada a Convergència Democràtica de Catalunya.

Anem a la tercera peça: les factures sense justificar. Els patrocinis de Ferrovial no només serveixen per a transferir recursos de forma directa a la Fundació Ramon Trias Fargas; serveixen també per liquidar determinades factures molt concretes que ja en el primer informe pericial de Deloitte es varen apuntar de forma molt clara com a irregulars. No estem parlant d'una xifra menor: 1 milió, com a mínim, 800.000 euros, per part de tres empreses –Hispart, New Letter i Letter Graphic–, als quals hauríem d'afegir també 130.000 euros de l'empresa Altraforma. Totes quatre –totes quatre– són proveïdores habituals de Convergència i Unió.

Els extreballadors d'alguna d'aquestes empreses van declarar amb rotunditat que no havien treballat mai per al Palau i sí, en canvi, per a Convergència i Unió, i no una, ni dues, ni tres; totes les sis darreres campanyes electorals. I fins i tot les responsables del Palau de la Música, les responsables de cessió d'espais i de comunicació del Palau, van afirmar literalment que no havien sentit mai el nom ni d'Hispart, ni de New Letter, ni de Letter Graphic. Totes aquestes empreses són desconegudes pel Palau, però totalment familiars per Convergència i Unió. Són, doncs, els seus proveïdors habituals. La font d'alimentació, els diners de Ferrovial i diversa documentació del Palau de la Música estableixen un lligam ineludible.

I apunta a una tercera conclusió: a banda de la transferència directa de recursos a través dels convenis, el Palau de la Música també ha servit per liquidar, amb diners de Ferrovial, factures de Convergència i Unió.

I és arribat aquest punt que cal aturar-nos en el quart punt per seguir els patrocinis de Ferrovial al Palau de la Música, que injecten més de 12 milions d'euros en poc més de deu anys i que pateixen oscil·lacions notables: de cop i volta es passa de 600.000 euros a més d'1 milió d'euros, i aquest darrer any la quantitat ha estat ni més ni menys que de 100.000 euros. L'explicació que han donat els seus responsables ha estat tan clara com inequívoca: ara no tenen obra pública.

Resulta significativa en aquest sentit la declaració del cap de relacions institucionals d'aquesta constructora, Juan Elizaga, qui, quan va ser interrogat sobre la relació de causa-efecte entre els diners de Ferrovial i el pagament de Convergència Democràtica a través de la seva fundació i determinades empreses, va afirmar, sense negar-la, que, si de cas s'havia fet, s'havia fet amb desconeixement de la seva empresa.

Però el senyor Elizaga també ens va facilitar una dada sorprenent: que la seva empresa es limitava a anar al concert inaugural i no feia cap control de donacions, que en un any superaven 1 milió i mig d'euros. És possible creure aquesta afirmació? És possible acumular tanta irresponsabilitat en un directiu d'una empresa?

L'informe de l'Oficina Antifrau reflecteix perfectament la perplexitat que tots plegats vam sentir a l'hora d'escoltar aquest argument. Diu l'oficina: «No és que no resulti creïble que una empresa doni tal quantitat de diners en concepte de patrocini sense cap control, és que senzillament és francament contrari a la realitat i incompatible amb el funcionament racional d'un operador.»

La conclusió, doncs, d'aquesta quarta peça és que més enllà de l'argument de descontrol, la constructora Ferrovial va transferir quantitats milionàries a l'Orfeó i a la fundació amb uns objectius que anaven molt més enllà, lògicament, de l'amor a l'art, de l'amor a la música o la donació voluntariosa a l'associació.

Anem a la cinquena peça: uns patrocinis vinculats a l'adjudicació d'obra pública. Els documents que apareixen en els discs durs de les secretàries, que elles mateixes van reconèixer que havien elaborat dictats pels senyors Millet i Montull, apunten tots en la mateixa

direcció. No són un, ni dos, ni tres, ni quatre; fins a vint-i-cinc documents. I el més esfereïdor de tot plegat és que aquests documents es produeixen el mateix dia o l'endemà en què s'ha concretat alguna reunió entre el senyor Jaume Camps, Carles Torrent o el senyor Pedro Buenaventura; els dos primers, com és prou sabut, representants de Convergència, i el segon, representant de l'empresa Ferrovial.

Podríem citar molts d'aquests documents, però em vull referir només a un, un document de l'abril del 2008 en el qual s'estableix quantitat a quantitat i data a data la transferència de recursos de Ferrovial i la seva destinació a una columna encapçalada per un Daniel, que l'Oficina Antifrau no dóna cap dubte que es tracta de Daniel Osàcar, responsable de Finances de Convergència Democràtica, i que lliga perfectament amb el quadre que prèviament havia elaborat aquesta comissió.

Darrera conclusió, doncs, els pagaments de Ferrovial al Palau, que després són transferits a Convergència Democràtica a través de la seva fundació i al pagament de factures dels seus proveïdors, no es reben per amor a l'art, sinó en concepte de comissió per obra pública.

I és arribat aquest punt quan hem completat les cinc peces del trencaclosques i podem, doncs, respondre a la pregunta que plantejàvem al principi: es va finançar irregularment Convergència a través del Palau de la Música? La resposta, senyores i senyors diputats, és: «Sí.» I les evidències són notables. És evident que queda perfectament demostrada l'existència de dues trames: una trama d'enriquiment personal i l'altra d'enriquiment, de desviació de diners, per al partit.

Les dues trames partien, al nostre entendre, d'un mateix axioma, d'una convicció idèntica: després d'uns anys instal·lats en el poder, els uns, Fèlix Millet i Jordi Montull, es pensaven que el Palau de la Música era seu; els altres, Convergència i Unió, es pensaven que la Generalitat i el país sencer era seu. I quan hom gestiona els afers públics com si es tractés dels privats, no es veu en la necessitat de donar explicacions a ningú i acaba abocat a la més absoluta impunitat. Tan senzill com això i alhora tan revelador dels vicis que genera la perpetuïtat en el poder. Els uns varen ser elevats a la categoria d'herois nacionals i els altres s'autoimposaven la categoria, l'etiqueta de grans referents d'aquest país. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Queden, però, alguns interrogants –i vaig acabant, senyor president– per plantejar: és possible afirmar, és possible concebre que la trama política desconeixia també la trama d'enriquiment personal? És un dubte que haurem, lògicament, d'esvair en el futur.

Però també queda a l'aire una altra qüestió. Aquest país, en els darrers dies, en les darreres setmanes, està cridant aires de llibertat, i el que no ens podem permetre...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch Cuenca

...el que no ens podem permetre –i vaig acabant, senyor president– és que hi hagi un partit que tingui dependència política respecte a Madrid, però un altre que en tingui una altra, no menys punyent, que és dependència econòmica de determinades constructores, de determinats lobbys de Madrid. Aquest és el gran drama d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, consellers, som conscients des del Partit Popular que segurament, segur, aquesta comissió d'investigació i fins i tot aquest debat són incòmodes per molts grups, per molta gent, no? Per les esquerres que estan al Govern, doncs, perquè d'alguna manera s'han esforçat d'una forma molt intensa a intentar limitar el que havia de ser l'abast d'aquesta comissió i concretament intentar-lo limitar al que feia referència al principal grup de l'oposició, i sobretot a intentar utilitzar precisament aquesta comissió contra aquest grup de l'oposició. Però també han intentat, reiteradament, i jo crec que només..., val la pena sentir les intervencions dels dos portaveus dels tres grups del Govern que ja han participat en aquest debat, com han ignorat absolutament altres circumstàncies que, tot i no formar part de l'abast de la comissió, sí que han estat observades per la comissió i sí que ens han permès a tots, a uns amb més intensitat que a altres, arribar a conclusions.

Però també ha sigut un debat incòmode pel principal grup de l'oposició, pel Grup de Convergència i Unió, per un costat, perquè lògicament veien com els grups que donaven suport al Govern, que donen suport al Govern, els atacaven d'una forma molt frontal. Però, per altra banda, també perquè s'han posat o es posaven en evidència determinades pràctiques que, doncs, segurament són bastant, són bastant..., irreprotxables, no. I en aquest sentit hem tingut oportunitat de veure espectacles com el que es va poder veure ahir a la tarda mateix, en què el Grup de Convergència i Unió pretenia amagar aquestes actituds, segurament, darrere dels toros.

A la comissió d'investigació, i respecte de la comissió d'investigació, el nostre grup conclou que han sigut treballs força útils, no? Han estat treballs, els de la comissió, que ens han permès conèixer força circumstàncies; han estat treballs que ens han permès desgranar amb cert detall què és el que anava passant al Palau de la Música.

També val a dir que no era ni objecte de la comissió ni objecte d'aquest grup parlamentari intentar determinar responsabilitats dels senyors Millet i Montull, ja són responsabilitats conegudes, no ens correspon políticament determinar aquestes responsabilitats, sinó que a nosal-

tres el que ens corresponia era determinar quines accions i quins moviments polítics hi han hagut precisament darrere del Palau de la Música.

Però també val a dir que en aquesta comissió hem tingut limitacions; limitacions, com ja he citat reiteradament, sobre el que havia de ser l'abast de la comissió, però també sobre les compareixences que s'han demanat. El nostre grup parlamentari ha donat suport a totes les propostes de compareixença que s'havien presentat en aquesta comissió, absolutament a totes. I n'havíem presentat d'altres, perquè, si ens interessava investigar, ens interessava investigar-ho tot, no només les trobades d'un alcalde vinculat a Convergència i Unió amb el senyor Millet per raons de requalificacions urbanístiques de l'Ametlla del Vallès, sinó que també ens hauria interessat poder parlar amb un alcalde o un exalcalde del Partit Socialista que també va instar unes altres requalificacions del senyor Millet.

Unes coses han estat possibles, les altres no han estat possibles. I, per tant, aquestes són limitacions; limitacions que fins i tot es van acabar per materialitzar el darrer dia que es van votar les últimes compareixences, i encara hi havia pràcticament una sessió i mitja per poder tenir noves compareixences, i sorprenentment els grups de Convergència i Unió i el Partit Socialista es van posar d'acord per retirar peticions de Convergència i bloquejar qualsevol nova compareixença, per precipitar l'acabament de la comissió.

Respecte del funcionament de la comissió. En aquest sentit, tots els grups crec que han formulat propostes per intentar modificar el Reglament de la cambra, en el sentit de modificar el funcionament de les comissions d'investigació: uns per evitar que s'investigui l'oposició, altres segurament per intentar millorar el funcionament.

Mirin, nosaltres no som partidaris de modificar el Reglament de la cambra per modificar el funcionament de les comissions d'investigació. Per què? Mirin, doncs, perquè creiem que no cal regular massa coses; a vegades les coses poc regulades ja van bé. Ja coneixem que molts de vostès són més partidaris de regular, d'obligar i de prohibir, però nosaltres creiem que no. I creiem que val la pena que hi hagi poca regulació, perquè d'aquesta manera el funcionament d'aquestes comissions es pot adequar molt bé a cadascuna de les circumstàncies, que segur que són diferents i no necessàriament han de ser totes tallades exactament pel mateix patró.

Per això, no donarem suport a totes aquelles propostes que fan referència a la modificació del Reglament de la cambra pel que fa al funcionament de les comissions d'investigació.

Pel que fa a les conclusions de la comissió i pel que fa al nostre grup parlamentari, sintetitzarem les conclusions en tres apartats, en tres apartats globals, dintre dels quals, doncs, s'inclouen altres qüestions, però que podríem resumir com: el finançament irregular de Convergència Democràtica o de la Fundació Ramon Trias Fargas; el procediment de requalificació urbanística del que havia de ser l'hotel del Palau, i també, i creiem que seria l'element central més important del que hauria d'haver estat l'abast d'aquesta comissió, testar tots els

elements de control públic, com han funcionat davant d'aquestes circumstàncies, per tal d'arbitrar els mecanismes necessaris i evitar que, en definitiva, en el futur pugui tornar-se a produir una situació com la que s'ha produït en el Palau de la Música.

Pel que fa al finançament irregular de Convergència, i sintèticament, com els deia, el nostre grup parlamentari ha constatat com efectivament hi havia una empresa adjudicatària d'obra pública que pagava unes comissions, pagava un percentatge, pagava un 4 per cent al Palau de la Música. Aquest 4 per cent es subdividia en dues parts, un 1,5 per cent el destí del qual és desconegut, o com a mínim no tenim notícia ni constància que el destí estigui vinculat a cap mena d'activitat política –en tot cas a activitats personals, segurament gens confessables–, però sí que hi ha un 2,5 per cent que es constata que va a parar, una part d'aquesta, i a més es constata, doncs, amb xifres, amb dates, amb pagaments, que va a parar als convenis de la fundació vinculada a Convergència Democràtica. I també es constata que els objectes d'aquests convenis no han estat duts a terme, o com a mínim no han estat duts a terme amb l'amplitud que s'expressa en els convenis que permeten aquestes transferències de diners entre el Palau i la fundació de Convergència. I després hi ha una altra part d'aquests diners que van a parar a pagar unes factures d'unes empreses que sembla que no han treballat mai per al Palau de la Música, i així ho reconeixen treballadors de les pròpies empreses, però també treballadors del mateix Palau de la Música, empreses que són proveïdores de Convergència, sí; també d'algun altre grup, eh?, no ho amaguem, però segurament principalment de Convergència.

Però el que nosaltres també concloem, i també volem deixar-ho clar, i ho deixem clar en les conclusions que hem presentat, és que no s'ha provat –i nosaltres ho volem expressar i així ho hem fet en les nostres conclusions– que hi hagin hagut adjudicacions irregulars a l'empresa que pagava aquestes comissions de forma irregular. És a dir, no s'ha adjudicat expressament a aquesta empresa. Hi han hagut uns processos que han estat transparents, que han estat perfectament regulats i en què no s'ha pogut demostrar que hi hagin hagut adjudicacions per després cobrar comissions. I això creiem que també és just deixar-ho clar, igual que és just dir: «Escolti'm, miri, hi han indicis que, efectivament, diners del Palau han anat a parar a una fundació d'un partit polític i han anat a parar, segurament –segurament, no ho tenim clar però sí que creiem que hi han indicis–, a un determinat partit polític.» I per això demanem que es traslladi l'expedient, que es traslladin totes aquestes conclusions al ministeri fiscal, per tal que, si ho consideren oportú, es continuïn les investigacions, per si d'això es desprenguessin altres responsabilitats.

Crec que el cas del senyor Colom és un cas que ja ha estat explicat, que és suficientment clar, però sí que diem..., nosaltres també presentem una recomanació en aquest sentit, que és que, si el Palau de la Música té voluntat de recuperar aquells diners que han sortit il·legalment del Palau de la Música i el senyor Colom té voluntat de retornar aquests diners al Palau de la Música, el que no entenc és per què encara han passat tants

mesos i no s'han tornat aquests diners. I, per tant, el que fem és recomanar al senyor Àngel Colom que, ja que ha reconegut que els diners que ha cobrat han sortit del Palau de la Música, doncs, que faci el favor, d'una vegada per totes, de retornar aquests diners.

I amb relació –perquè s'ha esmentat també– als documents que han servit per fer totes aquestes investigacions, dir-los, al Grup de Convergència i al seu portaveu, el senyor Turull, que la validesa o no dels documents jo crec que no es pot ni afirmar ni negar categòricament, i vostès s'han dedicat a negar categòricament la validesa d'aquests documents; però després vostès han utilitzat aquests mateixos documents, la validesa dels quals han negat, per afirmar altres coses. Per tant, en aquest sentit creiem que els documents ni per sí ni per no són perfectament vàlids, sinó que són vàlids acompanyats d'altres proves, no? I en aquest sentit és la forma en què el nostre grup ha treballat.

Pel que fa a l'hotel, a la requalificació, hi han dues parts clarament diferenciables: la que fa referència a la participació de la Generalitat, per un costat, i la que fa referència a l'Ajuntament de Barcelona i a la seva tramitació, per un altre costat. Òbviament, no entrarem en allò que fa referència a l'Ajuntament de Barcelona quant a responsabilitats polítiques, perquè ja hi ha la comissió d'investigació a l'ajuntament, que ho estan buscant, però sí que hem de buscar en la Generalitat de Catalunya què és el que ha passat i què és el que ha succeït perquè s'arribés a determinades situacions. I creiem que ha quedat perfectament demostrat que els convenis que es van signar l'any 2006 no eren protocols d'intencions, com ens volia fer creure la directora general de Patrimoni, i que també, aquests convenis que es van signar, es van fer sense els informes jurídics i sense les valoracions tècniques necessàries. També s'ha pogut constatar que el seguiment que s'ha fet des de la Direcció General de Patrimoni d'aquells convenis ha estat un seguiment absolutament nul.

Pel que fa al control, el que també ha quedat clar, almenys per nosaltres, és que el control ha fet aigües per tot arreu. Per un costat, hi ha un informe de la sindicatura respecte dels comptes del Consorci del Palau de la Música de l'exercici 2000, presentat el 2002, en què es fan una sèrie de recomanacions i que passen absolutament desapercebuts per a tothom; passen desapercebuts segurament en el mateix Parlament quan es presenten, però sobretot passen desapercebuts per a la intervenció general i pel Govern a l'hora d'intentar exigir que es reparin aquelles irregularitats detectades. També el consorci s'ha sotmès a auditories per part de la intervenció general, la qual fa també anualment una sèrie de recomanacions, però que cauen en sac trencat, és a dir, no hi ha un seguiment del compliment d'aquelles recomanacions que s'adverteixen en aquestes auditories. I, finalment, hi han unes auditories externes de la fundació que són les que s'adjunten o s'acompanyen al control que fa el protectorat de fundacions sobre aquells comptes, que també adverteixen d'irregularitats, que també adverteixen de determinades incoherències comptables i que passen també absolutament desapercebudes per a tothom.

I per això nosaltres en les nostres conclusions demanem que s'assumeixin responsabilitats, i que s'assumeixin responsabilitats a tots els nivells. Si els comptes del Palau de la Música amb relació a la Fundació Trias Fargas i amb relació al pagament de determinades factures vinculades a Convergència han d'anar a fiscalia, el que sí que ha quedat demostrat, almenys per nosaltres, és que no hi ha hagut control per part del Govern dels comptes del Palau de la Música. I per això demanem responsabilitats a la Direcció General de Dret i Entitats Públiques, com a responsables del control del protectorat de les fundacions; demanem responsabilitats a la directora general del Patrimoni; demanem responsabilitats a la intervenció general, i, en definitiva, demanem responsabilitats al conseller Castells, al conseller d'Economia i Finances, perquè és el màxim responsable del control i és el màxim responsable de la direcció general i de la intervenció general i, a més a més, és qui ha signat uns convenis sense els corresponents informes jurídics i valoratius, que entenem que són necessaris.

No ens vinguin a dir, els grups que donen suport al Govern, que en les seves conclusions aborden també la problemàtica de l'hotel amb mesures concretes, perquè, després del panorama que ha permès que es donés la situació que s'ha donat quant a requalificacions urbanístiques per permetre l'hotel i la possible pèrdua patrimonial que d'això es derivi, liquidar-ho o ventilar-ho dient que hi ha hagut una manca de rigor i zel, doncs, em sembla, francament, que és molt pobre, molt ridícul, i per això nosaltres, en les nostres conclusions, anem més enllà de tot això.

Som conscients que el conjunt de conclusions que nosaltres presentem poden no agradar a ningú; segur que no agraden als grups que donen suport al Govern, però tampoc deuen agradar a Convergència i Unió. Però nosaltres no hem anat a aquesta comissió per satisfer absolutament a ningú, a ningú dels que estan aquí. En tot cas, sí que hem anat a aquesta comissió amb la voluntat de satisfer l'interès general, de determinar què és el que ha passat en el Palau de la Música, i determinar també si és que hi han hagut o no hi han hagut responsabilitats polítiques, i això és el que hem intentat fer en les conclusions i en les recomanacions que fem.

Ja fora de temps i per acabar, senyor president, m'agradaria, ja que no ho ha fet cap altre diputat, dedicar un capítol d'agraïments. (*Remor de veus.*) I començar per l'agraïment al meu grup parlamentari, al meu partit, al Partit Popular, per la confiança que van dipositar en els diputats que hem format part d'aquesta comissió. Però agraïments també directament als col·laboradors d'altres diputats que han estat en aquesta comissió: a l'Àngels Olano, al Rafael López en primera instància, al Pere Calbó en darrera instància; també als assessors del grup, el Jordi Ochoa i l'Eduard Ribas, les secretàries, la Tania i l'Anna, i a la Leyre al capdavant de premsa. Crec que també mereix una dedicació especial l'Oficina Antifrau, les persones que ens han acompanyat a la comissió d'investigació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i que –acabo, senyor president– han fet un treball que entenem que és encomiable i, d'alguna manera, il·lustra l'encert de demanar aquest informe. Als portaveus de la resta de grups parlamentaris; al lletrat de la comissió, el senyor Pere Sol; al personal del Parlament, encapçalat per la Montse Alcàcer i la Laia Grau, que són les més visibles...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i a la resta del personal del Parlament. I per acabar, senyor president, un agraïment molt especial al president de la comissió, el senyor Pere Vigo, i agrair-li especialment la paciència que vostè ha tingut amb nosaltres. Però deixi'm que li digui que nosaltres també n'hem tingut amb vostè. (*Rialles.*)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. El dia 6 de juliol, la data en què va comparèixer el senyor Fèlix Millet davant de la comissió, vaig començar la meva intervenció dient: «Escolti, és que el que ha passat en el Palau de la Música és molt gros!», i això no es tracta d'una constatació ni lleugera ni sobrer. El saqueig del Palau té, per volum, però també per circumstàncies, una transcendència important. Per volum, els informes parlen ja que estem parlant d'un volum de frau que supera els 35 milions d'euros. Però, per circumstàncies, el saqueig s'ha fet a un ens cultural emblemàtic, en allò que en podríem dir «a un dels cors de l'imaginari col·lectiu de Catalunya». El saqueig ha estat, si no possible, facilitat per un estat de confiança personal que en el futur farem molt bé de no atorgar, o almenys de no atorgar en funció del cognom o de la pertinença a una família d'aquelles «de tota la vida».

Resulta paradigmàtic que, quan entren els mossos en el Palau, el portaveu de Convergència i Unió en el Parlament, el senyor Oriol Pujol, diu en unes declaracions a RAC1: «En alguns casos s'ha jutjat gent del meu partit, i fins i tot de la meua família, sense fonaments.» No vull retreure unes paraules que segur que són dites en un context i amb un grau de coneixement diferent de l'actual, però em serveixen, aquestes declaracions, per posar de manifest l'existència, per a alguns, d'allò, de gent nostra, de gent que està fora de tota sospita, de gent de la qual dubtar ofèn. I això, en democràcia, no ha de ser. I haurem, hauran d'aprendre aquesta lliçó, perquè l'estat d'hipnosi col·lectiva a què ens va sotmetre el senyor Millet, aquest «no pateixis», aquest «ja ho trobarem»,

és a la base d'alguna de les decisions i omissions que la comissió ha constatat i que avui ens pertoca avaluar i, si s'escau, corregir.

Una altra circumstància és la derivada política que ha tingut el cas del Palau. Si es tractés d'un simple cas d'apropiació indeguda, encara que fos de gran calat, poca cosa tindria a dir aquest Parlament, més enllà de revisar els mètodes de control i desitjar una instrucció judicial ràpida i exemplar, que la desitgem, i que voldria poder dir que hi confiem. Però en aquest dissortat fet, i potser com a conseqüència d'aquesta proximitat del poder, d'aquesta confusió, d'aquest «nosaltres» barrejat que tan mal ha fet en aquest país, es donen altres coses: diners del Palau van anar a finançar els deutes del Partit per la Independència; diners del Palau procedents de donatius acaben a la Fundació Trias Fargas mitjançant uns convenis; des del Palau es pagaven factures d'empreses que ningú no coneix en el Palau però que, en canvi, sí que són conegudes com a proveïdores de Convergència; des del Palau es financen campanyes locals de Convergència en determinats municipis; des del Palau, en definitiva, s'estiraven els fils d'operacions que molt poc tenien a veure amb Euterpe, el déu de la música, i sí que molt amb Mercuri, el déu del comerç i dels diners. Tot això ha causat frustració, ha causat enuig a la gent, i tot això justificava sobradament la intervenció d'aquest Parlament, a través d'un dels mecanismes que estan previstos a l'Estatut i al Reglament per a aquests casos.

Per aquest motiu, el meu grup parlamentari va demanar i gràcies a la coincidència amb altres grups va aconseguir la creació d'una comissió parlamentària d'investigació; una comissió que ha estat lícita i entesa per la ciutadania. I no facin trampes, senyors de Convergència i Unió: són vostès, que no l'han entès, aquesta comissió, o que no l'han volgut entendre, o encara, per ser més precís, que no els ha convingut entendre-la.

Així doncs, al comptar amb els suports necessaris, es va crear la comissió d'investigació que ha elaborat el dictamen que avui es presenta davant d'aquest Ple; una comissió d'investigació que, com totes les del seu tipus, ha treballat per tal d'establir unes conclusions que són valoracions de naturalesa política, és clar que sí!, perquè la declaració de responsabilitat jurídica no correspon a una comissió parlamentària. Ha fet el que li correspon: establir les responsabilitats polítiques que es deriven dels fets i establir les línies de millora.

Els grups que donem suport al Govern hem volgut unes conclusions llargues, un relat llarg dels fets que la comissió ha treballat, perquè en quedi constància. Jo no ho puc reproduir aquí, ni pel temps de què dispo, i també per no reiterar-me en algunes de les intervencions que han fet el portaveu del Grup Socialistes, el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, però també, en la part de relat, el portaveu del Partit Popular de Catalunya.

Sobre el finançament hem constatat l'existència del pagament al senyor Àngel Colom, en un compte, que va ser ingressat en un compte particular seu, per a una fundació que mai no va ser creada i amb unes contrapartides que mai no es va dur a la pràctica. L'Oficina

Antifrau en el seu informe coincideix amb la veracitat d'aquests fets.

Sobre el finançament de la Fundació Trias Fargas, avui Fundació CatDem, a través de convenis, la comissió ha constatat l'existència d'uns convenis per un import desmesurat amb relació al pressupost de l'Orfeó: un 20 per cent del pressupost de l'Orfeó passava, algun any havia passat a la Fundació Trias Fargas; el desconeixement d'aquests convenis per part dels directius del Palau, que quan han vingut a la comissió l'han titllat d'irregular i d'illícit; la inexistència d'elements que permetin justificar el compliment dels convenis; l'existència de vinculació causa-efecte entre els cobraments de Ferrovia i la liquidació d'aquests convenis. I no facin tampoc aquí trampa, senyors de Convergència: els convenis hi són, les llibretes de la senyora Gemma Montull hi són, i podem seguir les dades i podem veure que corresponen a moviments econòmics certs, i els extractes bancaris que la comissió ha pogut consultar confirmen aquests moviments. I això, aquesta apreciació, també és confirmada en l'informe de l'Oficina Antifrau.

Sobre el finançament a través de comissions, hem pogut constatar l'existència d'un patrocini per una quantitat important, sense relació directa amb l'acte patrocinat, sense control de l'empresa donant sobre el destí dels seus fons, l'existència de documentació múltiple en el Palau –què hi feia aquesta documentació en el Palau?– sobre adjudicació d'obra pública, sobre càlculs de comissions i de distribució d'aquests càlculs en diferents destinacions.

Aquesta documentació potser no té valor probatori en si mateixa, però té un gran avantatge: és com un joc de pistes, quan et donen el que has de buscar; pot ser verificada, i l'hem verificada, mitjançant el seguiment de les entrades i sortides en el Palau; existeixen evidències que aquests pagaments es portaven a la realitat, mitjançant la consulta de la comptabilitat, dels extractes bancaris i de les anotacions a la llibreta de la senyora Montull. I tot això coincideix també amb les apreciacions que fa l'Oficina Antifrau.

Sobre les factures. Hem pogut constatar l'existència de factures que han estat pagades des del Palau, però que no corresponen ni a serveis que el Palau hagi contractat i obtingut, ni a subministraments que el Palau hagi encarregat i conegut, imports que quadren al cèntim d'euro amb els càlculs de repartiment que havíem trobat abans, a empreses que els treballadors del Palau no coneixen però que els treballadors d'aquestes empreses diuen que sí que han treballat per a Convergència Democràtica de Catalunya.

La feina d'aquesta comissió, òbviament, no s'ha limitat a descriure els fets ocorreguts, cosa que seria força estèril, sinó que porta a aquest plenari un seguit de propostes per tal que el que ha passat al Palau no torni a repetir-se.

Finançament irregular. Sobre els aspectes de finançament irregular de Convergència, ja hem indicat que en l'àmbit que li és propi la comissió ha constatat l'existència d'indicis que apunten a la comissió de fets que

poden ser constitutius d'illícits perseguibles penalment. Per tant, d'aquí se'n desprenen dues derivades.

La primera correspon en exclusiva a Convergència Democràtica de Catalunya: si després del treball i les conclusions d'aquesta comissió han de respondre si consideren que poden mantenir la negació i la no-assumpció de responsabilitats. Aquesta és la seva responsabilitat. Però avui farien vostès malament si el seu missatge fos, una vegada més, *prietas las filas*, no passa res.

La segona sí que correspon al conjunt de les forces polítiques, i és òbvia: si existeixen indicis de comissió de fets perseguibles penalment portem-los allà on pertoca, que és al ministeri fiscal per a la seva resolució en via judicial. A aquesta conclusió hi hem arribat totes les forces polítiques, tret de Convergència i Unió, i és la primera de les transaccionals que avui hem presentat cinc dels sis grups que estem en aquest Parlament.

I aquí obro un parèntesi. El meu grup valora el fet que hàgim arribat a transaccions, sobre aquesta i sobre un nombre significatiu d'altres qüestions, aquests cinc grups. Primer, perquè l'acord absolut entre forces polítiques sovint oposades –uns donem suport al Govern, els altres estan a l'oposició– fa saltar pels aires la fallàcia de l'argument reiterat que la comissió era un invent del tripartit.

Perdonin, senyors de Convergència, els ho haig de repetir: els que van contra direcció són vostès. Per cert, la tarda d'ahir vostès van proposar avançar el començament del debat sobre allò que estava previst; els altres grups parlamentaris, que estàvem treballant, precisament, com és normal, com és la feina habitual dels grups parlamentaris, en les esmenes transaccionals, vam considerar que no era oportú. Vostès van posar els nervis. O potser no; vostès el que van considerar és: «A veure si impedim que aquesta transacció arribi.»

També hem entrat en el funcionament dels mecanismes de control. Aquí també la comissió hi havia d'entrar. Jo aquí voldria ser especialment curós: no m'agrada posar al mateix nivell el burlador que el burlat, el que perpetra el frau o el que se'n beneficia de qui no pot o no el sap impedir; no m'agrada tampoc dir «no passa res», quan el cert és que els mecanismes de control han estat incapaços de detectar a temps fets que feia temps que es produïen.

I sobre aquest apartat nosaltres hem proposat un seguit de modificacions, algunes d'elles ja complementàries de les que des del Govern s'havien tirant endavant: la modificació de la Llei de finances públiques; la nova llei de la sindicatura, que amplia el camp d'acció de la sindicatura; la regulació de les fundacions, que vostès ens van dir que érem uns intervencionistes, que desconfiàvem de la societat civil –mirin si anàvem ben encaminats–, o l'Acord de govern de 24 de novembre sobre mesures de control de subvencions públiques, etcètera.

Però avui en aquestes conclusions anem més lluny i anem concretant un seguit de mesures, com també ho fem sobre la regulació dels partits polítics i les fundacions: seria ja hora que en aquest país eliminéssim les donacions anònimes –i nosaltres ho demanem–; el registre públic dels convenis que firmen els partits i

les fundacions vinculades –i nosaltres ho demanem–; que es desenvolupessin mecanismes de limitació de la despesa electoral –i nosaltres ho demanem. I nosaltres ho demanem, i vostès, senyors de Convergència, ens diuen que no.

Sobre l'hotel, el dictamen de la comissió incorpora també una referència a una operació que ha estat objecte d'informació i de compareixences i que, per tant, hi havia de ser, una operació en què l'acreditació de l'interès públic ha anat canviant i com a mínim és discutible, i que, en tot cas, en les circumstàncies actuals, ha perdut la urgència. És per això que nosaltres proposem la reversió d'aquesta permuta, amb la qual cosa s'elimina la pèrdua patrimonial que vostès tant hi han insistit, i que en les operacions similars s'extremi l'atenció quan es facin.

No vull acabar sense dedicar un apartat al paper que Convergència i Unió ha fet al llarg de tota la comissió. L'única metàfora que se m'acut és que vostès han estat la «vuvuzela» d'aquesta comissió. Vostès han estat aquell so profund, insidiós, que des del primer dia fins a l'últim han estat fent més soroll que altres coses; primera cosa, refutant la legitimitat de la comissió: vostès van decidir que la comissió no tocava i ho han mantingut des del primer fins a la intervenció d'avui.

Escolti, el Reglament d'aquesta casa diu el que diu; diu: «El Ple del Parlament pot acordar la creació d'una comissió d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic que sigui competència de la Generalitat.» Hi ha l'acord? Sí. Hi ha interès públic? Sí. Hi han les competències de la Generalitat? Sí. Doncs, per què no és una comissió d'investigació? Vostès han decidit que no ho és. Vostès han decidit que això és un tribunal polític, un tribunal polític que funciona com si fos una comissió, amb els mètodes de treball d'una comissió, que arriba fins a la comissió i que està regit per una taula que és com si fos una comissió, però vostès, que poden decidir el que és una comissió o el que no és, han decidit que és un tribunal polític.

La negació de l'evidència. Era igual el que diguessin la documentació que s'aportés i les conclusions a les quals s'arribés, era igual el que hagi posat l'Oficina Antifrau en el seu informe; per vostès, tot allò que per la resta de grups són indicis, elements indiciaris evidents, per vostès, allò no prova res.

La introducció d'elements que no tenen res a veure amb la comissió. Aquí vostès avui ens n'han fet un autèntic destil·lat: no tenen..., en les seves conclusions parlen del cas Pretòria, parlen dels informes, parlen de tot menys del que pertoca. A nosaltres, en canvi, sí que ens preocupa el que ha passat al Palau.

Acabo, senyor president, expressant la meua satisfacció d'haver contribuït a haver aportat llum sobre una qüestió que bona part de la ciutadania considera un escàndol i d'haver aportat unes conclusions, d'haver contribuït a aportar unes conclusions que considero valuoses.

I, mirin, acabo, ara sí, ja que es diu que es considera de bon to acabar amb un vers, dient: «Les paraules menyscaben els tirans, / comencen els amors amb la paraula, / la paraula deslliura els ignorants.»

Les conclusions d'aquesta comissió certament avui només són paraules en un paper, però de tots nosaltres depèn, i nosaltres hi confiem, que l'aplicació pràctica del que diuen les conclusions, del que diuen aquestes paraules, ens porti cap a un país més obert, més transparent, més net i per tant més democràtic, encara que a alguns això no els agradi o no els convingui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, l'1 d'octubre de 2009 Ciutadans va proposar en aquesta cambra, en aquest Parlament, després del debat de política general, la creació d'una comissió d'investigació per investigar els fets del cas Palau, del Palau de la Música, dels 35 milions d'euros que van volar del Palau de la Música. L'1 d'octubre de 2009, Convergència i Unió, el PSC, Iniciativa i Esquerra Republicana votaven en contra de crear una comissió d'investigació per investigar el que havia succeït al cas Palau. Nou mesos després, per art de màgia, el tripartit va decidir, quan s'acabava la legislatura, que llavors sí que tocava obrir una comissió d'investigació.

Aquesta és la realitat dels fets, això és el que ha passat: l'1 d'octubre quatre partits en contra d'obrir la comissió –pacte, silenci, cas Pretòria, cas Palau–; nou mesos després decideixen, vostès, que sí, que sí que toca, no sabem el perquè, segurament molta gent s'ho imagina, però vostès decideixen, el tripartit, obrir aquesta comissió. Benvinguda sigui; tard, i una mica malament, però benvinguda sigui. Nosaltres hi donem suport i participem d'aquesta comissió. I mirin si hi participem que després votarem conjuntament unes transaccions amb el tripartit, i fins i tot alguns dels punts del dictamen que s'ha formulat per part dels grups que donen suport al Govern.

Però la realitat és aquesta: vostès han utilitzat aquesta comissió no per convenció, no per fer neteja, no per fer les coses millor, no per fer autocrítica, sinó per utilitzar-la políticament i fer un pim-pam-pum entre Convergència i Unió i el tripartit. Aquesta és la realitat dels fets. I ho ha vist tothom que ha seguit la comissió aquests dies.

Però benvinguda sigui, perquè de vegades fins i tot amb aquest pim-pam-pum s'assabenta la gent de moltes coses. I és bo que fins i tot en aquesta guerra freda la gent pugui conèixer coses. L'oasi català, doncs, ha tingut una mica una esquerra, aquesta esquerra d'aquesta comissió, que ha permès a la gent olorar una mica que potser en lloc d'oasi és una claveguera, però en qualsevol cas els ciutadans han pogut saber més coses de les que sabien abans d'obrir aquesta comissió.

Miri, aquesta comissió creiem que sí que ha servit per a alguna cosa, nosaltres sí que ho creiem, tot i que insistim que es podria haver portat bé, millor. Nosaltres creiem que aquesta comissió ha servit per constatar una sèrie de dades, una sèrie de números, una sèrie de di-

ners, una sèrie de persones, una sèrie de partits, una sèrie de fundacions que estan vinculades, per indicis..., evidentment no podem provar-ho judicialment, això ho farà la fiscalia, que Ciutadans demana que es traslladin les conclusions d'aquesta comissió a la fiscalia, però políticament sí que podem dir que hi ha uns indicis amb les dades que tenim a sobre la taula.

Hi han indicis que hi havien convenis signats amb una fundació de Convergència i Unió, doncs..., fins i tot hi han indicis que no existia ni l'objecte del mateix conveni. Hi han indicis que..., bé, indicis no, s'ha provat amb testimonis que la gent que formava part de l'Orfeó no sabia ni que s'havien signat aquests convenis. Hi han proves evidents que van volar més de 600.000 euros cap a Convergència i Unió dels diners del Palau de la Música i de l'Orfeó. Això és una realitat. Això..., hi han coses que estan provades i indicis que això s'ha fet donant l'esquena a la legalitat, donant l'esquena a les aprovacions preceptives dels òrgans que corresponien de l'Orfeó.

També hem conegut curioses dades que constaten, o quadren, millor dit..., dades que surten d'una donació d'una empresa, d'una constructora, que acaben sent les mateixes dades de factures que ningú coneix o que ningú ha vist mai, de factures del Palau de la Música per pagar, per exemple, un *mailing* de 900.000 euros. Hi han indicis que els números quadren. Per tant, què vol dir això, perquè ens entenguem? Que hi han indicis que algunes constructores que feien obra pública per a la Generalitat havien pagat diners per poder pagar potser campanyes d'algun partit, no ho sé, això ho dirà la justícia.

Per tant, hi han indicis que hi havien coses que no eren pròpies del Palau de la Música. Perquè, perquè ens entenguem, és normal que als ordinadors del president d'una entitat cultural hi apareguin carpetes on digui «Línia 9»? És molt normal? És molt habitual que al Palau i a l'obra cultural de Catalunya es parli de la construcció de la línia 9? És normal que hi posi «4 per cent»? Què deu ser el 4 per cent? No ho sé. Jo m'he mirat la llei i no he trobat cap document, cap precepte que parli d'una mena de tant per cent que s'ha de deixar o de rescabalar o de fer un aval... No, parla de 4 per cent. I, a més, curiosament, al costat d'aquests tants per cent surt el nom –el nom, eh?– del responsable de finances d'un partit polític, el senyor Torrent. Curiós, no? (*Pausa.*) Bé, això ho dirà la justícia –això ho dirà la justícia. (*Veus de fons.*) Senyor Turull, això és així. No em faci dir el que no vull dir. No em digui això perquè això no justifica..., el que vostè diu no justifica que no puguem dir les coses que es constaten a les dades, perquè llavors no podríem parlar de moltes coses del passat. No, no..., no barregem les coses.

La realitat és que apareixen documents amb tants per cent –els famosos tants per cent. I aquests tants per cent, si la gent no sabés de què van, doncs, pensaríem: «Home, aquest tant per cent deu ser una altra cosa, eh? Deu ser una altra cosa. No ho sé, deu ser un cànon, deu ser alguna cosa.» Però quan aquest tant per cent ha coincidit amb el que en aquesta tribuna va dir el senyor Maragall al senyor Mas fa uns anys: «Vostè té un problema que

es diu 3 per cent» –hi ha hagut inflació, ara és el 4 per cent–, quan quadra, i el senyor Mas contesta «no» dient que no sap re del 4 per cent ni del 3, sinó dient: «Tanqui vostè aquesta caixa, que prendrem mal.» Doncs, la veritat, això fa molta pudor. Aquesta és la realitat.

Podem tornar a dir, i Convergència ho pot dir, que és una conspiració galàctica i que tothom hi està en contra, i podem tornar a treure el passat –ara sí, el passat– per parlar del franquisme i del que vostè vulgui. És tot una conspiració del franquisme contra Convergència i Unió. Vostè..., el que vulgui, senyor Turull. Però la realitat és que els ciutadans comencen a saber, desgraciadament, què vol dir 3 per cent. La gent pel carrer..., parles de 3 per cent i tothom fa la conya. Tothom sap què és el 3 per cent i el 4 per cent. I és una realitat! I la gent ha assumit que el 3 o el 4 per cent és el que li costa d'inflació pagar pels ciutadans de la seva butxaca una obra pública perquè se'n beneficiï el Govern de torn. Això és el que ha entès la gent només sabent les dades que tenim. (*Algú diu: «De torn, no».*) De torn..., de torn, no; o de torn, sí, eh? Ja en parlarem. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. Rivera i Díaz

No, no. De torn, sí o de torn, no, i no només a Catalunya, a molts llocs, eh?, hi han tants per cent, per tant... S'ha demostrat, eh?, en altres expedients, que hi han tants per cent a Palma, que hi han tants per cent a València... Doncs, sí, de torn; hi han molts governs que també fan això. Per tant, nosaltres creiem que lamentablement hi han indicis que hi han tants per cent que no són legítims ni lícits i, per tant, això ho haurà de dir la fiscalia.

Hi ha constatacions que al senyor Àngel Colom, que va fundar un partit per la independència, va sortir d'Esquerra Republicana i va anar a Convergència, doncs, algú li va dir que s'adrecés al Palau, que allà cobraria, que allà tindria la finestra. Qui li deuria dir al senyor Colom que anés al Palau? Qui li ho deuria dir? «Vés al Palau i cobra, que allà et pagaran, noi.» Hi va anar i va cobrar, que és el collonut! O sigui, va anar allà i va cobrar! O sigui, no és que anés allà i li diguessin: «Perdoni, aquí no es cobren els deutes del PI, eh?» No, li van dir: «Passi, passi, vostè té el xec, passi.» Això és el que és sobtant de tot això. El que sobta realment és que el senyor Colom va cobrar 25 milions de les antigues pesetes del Palau de la Música! Doncs, això també ho ha de saber la fiscalia. Per tant, indicis clars que al Palau, més que de partitures i més que parlar de música, alguns parlaven de la línia 9, de la Ciutat Judicial, dels deutes del PI o d'altres deutes d'amics, companys i coneguts.

Per tant, el Palau s'havia convertit en un espai, en un engranatge, en un mecanisme per pagar deutes il·lícits, des del nostre punt de vista, per al que correspon a una entitat com el Palau de la Música. I aquest Palau de la Música, la pregunta que ens hem de fer, després en parlarem, però la que ens hem de fer és: Per a què servia el Palau de la Música? Per a què havien fet servir alguns o han fet servir el Palau de la Música?

Però, miri, parlant també d'altres qüestions, s'ha sabut també, en aquesta operació de l'hotel, doncs, que s'han signat convenis sense els informes preceptius. I que la Generalitat pot tenir una pèrdua d'entre 5,6 i 6 milions d'euros per haver signat convenis, el conseller Castells, recomanats –recomanats– per la directora general de Patrimoni, doncs, en què no s'ha complert el que diu la llei. I no ho diu Ciutadans; ho diu la jutgessa i ho diu la fiscalia. Per tant, *a las pruebas me remito*. Per tant, amb això, el que diu la jutgessa i la fiscalia ens sembla coherent, que és que no es van signar els informes preceptius per la pèrdua i la menysvàlua d'un patrimoni que és de tots, que és de la Generalitat però que és de tots els ciutadans de Catalunya. Això també s'ha constatat i, per tant, considerem que ha estat negligent el comportament per part del Govern en aquest àmbit.

Però parlant d'hotel, parlant de comissions..., la pregunta que es deuen fer molts ciutadans és: Però tot això qui ho controlava? Tot això..., no hi havia un consorci on hi havia les administracions, o no? No hi havien diners públics que anaven allà? Ningú ho controlava? El Parlament no ho controlava? La Sindicatura de Comptes no n'informava? L'interventor general no deia res? Perquè podem enganyar la gent, i ara tothom resulta que era molt amic del senyor Millet i ara ja no és amic, i resulta que era un *crack* de les finances. Doncs, no, miri, el senyor Millet no va fer cap operació financera meravellosa; el senyor Millet el que tenia era la complicitat, la confiança de les institucions per o no mirar o apagar les alarmes perquè no s'encenguessin.

Per tant, aquesta complicitat és el que hem de mirar des del Parlament de Catalunya: com ha pogut ser que marxin 35 milions d'euros durant vint-i-set anys que ha estat el senyor Millet al capdavant del Palau, amb els poders atorgats pel president de la Generalitat? O sigui, els poders del senyor Millet al capdavant del consell executiu, per exemple, del consorci els els atorga el senyor Pujol com a president de la Generalitat, i firma com a vicepresident el senyor Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona! Senyors, que no ens venguin la moto que el senyor Millet era allà una persona que s'ha tornat maligna de cop, i que ha enganyat tothom, i que ningú sabia què passava i que ens ha enganyat a tots. Doncs, no. Si ha estat així, molt malament, perquè ha d'haver-hi un control. Hi ha hagut negligència –com a mínim, negligència– en el control dels diners del Palau. Com a mínim, negligència. I la justícia dirà si hi ha hagut complicitat i participació en l'espòli. Per tant, com a mínim, negligència.

I als ciutadans el missatge que els hem de transmetre és: els teus representants polítics no controlen el que passa al Palau de la Música. És així, és la realitat. Els fets ho diuen, perquè no s'ha controlat. Van venir aquí alguns a dir, fins i tot, que, bé, els comptes del Palau, doncs, s'aproven fent un pica-pica. Vull dir que la gent no es mirava els comptes. Ens ho va dir la secretaria, que cap dels patrons del Palau demanava res. I que del consorci del Palau, doncs, també han volat quasi 4 milions d'euros, de diners públics i amb la participació de la Generalitat, l'ajuntament i el ministeri! Senyors, aquest és un missatge molt preocupant, el que donem als

ciutadans: tenim representants, tenim consorcis, però allà ningú mira re.

Un altre missatge preocupant: la Sindicatura de Comptes, el 2002, adverteix en seu parlamentària que hi han irregularitats al Palau. Adverteix que hi han poders excessius atorgats al senyor Millet per part, precisament, del consorci. I s'aprova per unanimitat –s'aprova per unanimitat! No passa re. I això ja no és Convergència i Unió o tripartit, s'aprova per unanimitat! Per tant, alguna cosa no s'ha controlat bé. I no hem sentit autocrítica en aquesta comissió, de com han funcionat les institucions. Nosaltres incorporem a la nostra conclusió autocrítica i considerem negligent el comportament d'algunes institucions. No han estat prou curoses per controlar els diners públics.

Però, clar, algú es pregunta si les alarmes no van funcionar, o algú les tenia tapades o algú les va apagar. No sé si han vist vostès la pel·lícula aquesta d'*Ocean's Eleven*, eh?, que són una banda; n'hi ha uns que entren i espolien el banc i d'altres que es dediquen a guanyar-se la confiança perquè no s'encenguin les alarmes. Bé, hem de saber qui són els guapos –el George Clooney de torn, que apaga les alarmes– i qui és el que espolia. El que espolia ja ho sabem, que és el senyor Millet; ara hem de saber qui van ser els *capos* de la banda, eh? Ja sabem qui són els que feien neteja a dintre el Palau, qui netejava els diners, qui donava comissions, qui repartia els tants per cent. La pregunta és: I qui ha estat el *capo*? La gent es pensa que el senyor Millet ha fet l'engranatge i ha muntat el sistema o és que algú ha muntat el sistema i el senyor Millet era un engranatge d'aquest sistema? Doncs, nosaltres, des de Ciutadans, tenim també indicis que el sistema estava muntat.

El senyor Millet surt de la presó, del cas Renta Catalana, i el senyor Pujol li atorga uns poders que la Sindicatura de Comptes diu que són excessius, l'any 83, i el posa al capdavant del Palau de la Música. Un excellent gestor, el senyor Millet. Tenia al darrere una gran gestió al capdavant de Renta Catalana. Doncs, aquesta és la realitat. Ah! Però era un home del catalanisme polític. Ah, doncs, llavors, si és del catalanisme polític, encara que sigui després una persona que espolia el Palau, no hi ha cap problema. Això no pot ser, això s'ha acabat. Ja no podem gestionar les coses en pla de «és dels nostres». S'ha acabat la «casa nostra», ara ha de ser la casa de tots o dels ciutadans, però la «casa nostra» s'ha acabat. S'ha d'acabar, aquesta etapa ha de tancar! Casos Palau, casos Pretòria, han de passar a la història, s'han de jutjar no només en seu parlamentària, sinó, evidentment, a la justícia i tancar la porta a tots aquests casos de corrupció.

Però, finalment, nosaltres hem fet una sèrie de propostes també constructives en aquesta comissió com, per exemple, que es modifiqui la llei de partits polítics, la llei de finançament de partits, perquè obrim definitivament el sistema a un sistema públic de donacions. Però públic per a tothom! És a dir, no per a uns i per als altres. Aquí hem sentit gent que demanava que Convergència fes públics els seus donants. Home, jo tampoc ho trobo lògic; que ho faci tothom, no? Siguem coherents, és a dir, si volem un sistema públic de donacions, de

donants i donacions, doncs, fem-ho tots: modifiquem la llei i, llavors, tothom igual. Per tant, nosaltres som partidaris de fer aquest canvi. I també de limitar, com deia algun altre portaveu, les despeses electorals en campanya electoral.

També som partidaris de simplificar l'estructura del Palau, perquè el que ens han vingut a dir és que el senyor Millet tenia tres barrets: el del consorci, el de la fundació i el de l'Orfeó. I això va permetre que aquest senyor pogués anar canviant de barret i que pogués anar fent el que feia. Ens ho ha dit la Sindicatura de Comptes, ens ho ha dit la Intervenció general, ens ho dit l'Oficina Antifrau.

Per tant, nosaltres proposem aquests canvis però considerem que la paraula que resumeix tot això és negligència, negligència de l'Administració pública, dels senyors que representen els ciutadans de Catalunya, que no han controlat el que passava al Palau. I per a això sí que hem de fer un canvi.

Miri, i per concloure, per a les conclusions, deia abans el senyor Turull que es feia referència al senyor Pujol i a l'època de franquisme i a aquell tribunal... Senyor Turull, això ja no cola, això ja ha passat a la història, ja no cola. L'anticatalà, els botiflers..., tot això, tota aquella història de Banca Catalana s'ha acabat, ja no cola, l'agenda ja no creu! Miri, vostè ha citat el profeta, però és que hi ha gent que ha deixat de creure en aquesta religió o en aquest dogma que es diu catalanisme o nacionalisme; ha deixat de creure-hi. Hi ha gent que creu que això és una excusa per fer altres coses. I és legítim que la gent se senti catalana i que defensi la catalanitat, però això no té res a veure ni amb el cas Palau..., ni amb tots aquests casos que estem veient. Hem de diferenciar una cosa de l'altra: els sentiments de la corrupció. No tenen res a veure!

Per tant, nosaltres creiem que hi ha gent que sí que hi vol creure però deu voler creure que aquí fem neteja, que aquí fem autocrítica, que donem un missatge que això no tornarà a passar... I el missatge que han donat vostès, i vostès en part també, avui no ha estat de passem full i fem autocrítica; ha estat de pim-pam-pum, i vostè més i el ventilador. I aquesta és la imatge que s'ha donat avui i aquesta no és la imatge que mereixen els catalans: una imatge de pim-pam-pum, de repartir, i vostè més, perquè és un tribunal... No, miri, això és una comissió parlamentària, podia haver funcionat millor, però assumeixin vostès el que ha passat. I des del tripartit també hauria estat bo que fessin autocrítica del que també han fet ells, que tenim senyors imputats en el cas de l'hotel que formen part d'alguns partits del tripartit. I d'això també se n'ha de fer autocrítica.

Acabo, president. Per tant, nosaltres proposem una sèrie de millores en aquestes conclusions, però també volem deixar molt clar que volem fer autocrítica. Tot i no formar-ne part, també s'ha de fer autocrítica. Per tant, si nosaltres fem autocrítica, que no n'hem format part, vostès que porten trenta anys haurien de fer més autocrítica que Ciutadans, no? Seria lògic. Doncs, el que els demanem, i molts ciutadans crec sincerament que ho demanen, és autocrítica, com millorar les coses, no ta-

par-se les vergonyes – acabo, president–, no canviar cromos de casos Pretòria per casos Palau, sinó que el que hem de fer és neteja.

I, sincerament, el millor favor que podem fer als ciutadans és entonar el *mea culpa* i passar pàgina perquè això no torni a passar. Si no torna a passar, aconseguirem que Catalunya vagi a millor. Si això torna a ser una altra tapada de ferida sense curar, una ferida tapada com la imatge del 3 per cent, però ara un segon cas, tornarem a tenir-ne una altra imatge i una tercera part. Esperem que així no sigui i que els ciutadans sàpiguen que almenys hi ha gent, o part d'aquest Parlament, que vol canviar les coses.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(Pausa llarga. El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

El president

El senyor Rivera?

El Sr. Rivera Díaz

És per anunciar que retiràvem, en coherència amb el que dèiem..., retirem del punt *b* els punts 4, 5 i 6, i retirem el punt *c*. Per tant, només queda, del punt *b*, l'1, el 2 i el 3.

El president

Perdó, ho pot tornar a repetir? El punt *c* retirat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí. Del punt *b* de la nostra proposta retirem el quart, el cinquè i el sisè punts, i retirem també el punt *c* de la proposta.

El president

Molt bé. Doncs, comencem les votacions. S'han demanat votacions separades.

Comencem pel Grup Mixt, precisament, i votàriem el preàmbul.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 3 vots a favor, 117 en contra i 13 abstencions.

Votem la resta de propostes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, votarem l'exposició de motius; punt 3, de responsabilitats, i punt 5, de propostes de millora.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 48 vots a favor i 85 vots en contra.

I votem seguidament la resta de propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les propostes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

I, en primer lloc, votarem les propostes d'aquest grup parlamentari menys les recomanacions 1, 2, 7, 8, 13, 14, 15, 16 i 19, que han estat transaccionades.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament la transacció número 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 72 vots a favor, 48 en contra i 13 abstencions.

I votem la resta de transaccionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 85 vots a favor i 48 vots en contra.

Passem ara a la votació del dictamen de la comissió.

Primer votarem els punts 1, 2, 3, 4 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 133 vots a favor.

Votem seguidament el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor, 48 en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament els punts 6.1.3, 6.4.1 i 6.7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 85 vots a favor i 48 vots en contra.

Votem seguidament els punts 6.4.2 i 6.6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 72 vots a favor i 61 vots en contra.

I votem, finalment, la resta del punt 6, que és la resta del dictamen.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 72 vots a favor, 48 en contra i 13 abstencions.

Amb aquesta votació queda aprovat el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música.

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers institucionals... *(El Sr. Pi i Noya demana per parlar.)* Perdó, senyor Pi...

El Sr. Pi i Noya

Havíem demanat que el punt, em sembla recordar, 6.3 del Partit Popular fos votat per separat. *(Pausa.)* Bé, escolti'm, expressar que hi ha hagut un error, en tot cas, en aquest punt.

El president

Els hem votat tots junts, llevat de les transaccions. Ho sento.

Projecte de llei

d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya (200-00076/08)

Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans que res voldria saludar el secretari general del Departament de Governació, els responsables especialment de l'Oficina del Desenvolupament de l'Administració Electrònica, de la Direcció General d'Atenció Ciutadana, els responsables de l'Administració Oberta de Catalunya, del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, de Localret, de CATcert, altres persones que ens acompanyen a la tribuna.

Avui, senyor president, senyores i senyors diputats, clou el període de sessions i, de fet, clou també l'activitat legislativa del Departament de Governació i Administracions Públiques. Per tant, no puc evitar, doncs, si m'ho permeten, de fer un cert balanç de la feina duta a terme en matèria d'Administració electrònica, que és el tema que ens ocupa avui, per part del Departament de Governació.

Perquè la feina, senyors diputats, senyores diputades, ha estat molta; perquè tinc la convicció que ha estat, a més a més, molt satisfactòria; però, sobretot, també perquè voldria posar en relleu que, amb anterioritat a l'aprovació d'avui de la Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic, s'ha fet un treball molt significatiu de planificació i s'han dut a terme també multitud de mesures i d'actuacions d'impuls de l'Administració electrònica al nostre país. Perquè per a poder fer possible un desplegament intensiu de l'Administració electrònica, com és el que sens dubte se'n derivarà de l'aprovació d'aquesta llei, era absolutament necessari reforçar les bases estratègiques i operatives sobre les quals se sustenta el nostre model, el model català d'administració electrònica.

En aquest sentit, per exemple, dir que s'ha creat l'Oficina per al Desenvolupament de l'Administració Electrònica i s'ha consolidat una intranet accessible a tots els treballadors i treballadores públics; peces, ambdues,

que han resultat clau, cabdals per a poder dissenyar, per a poder coordinar el conjunt de mesures, moltes de les quals, com poden suposar, tenen un marcat caràcter transversal.

També s'ha redactat un pla estratègic de l'Administració electrònica a la Generalitat, un pla que ha posat negre sobre blanc, amb molt detall, la nostra missió, els eixos vertebradors de l'Administració electrònica, les línies d'acció, així com amb la seva dimensió temporal i la seva dimensió econòmica.

S'han establert també les bases de cooperació administrativa amb la signatura de convenis entre les diferents administracions, concretament amb la Tresoreria General de la Seguretat Social, amb el Ministeri d'Administracions Públiques, amb més de deu col·legis professionals; uns acords que permeten oferir ja a totes les administracions públiques catalanes la consulta del conjunt de les seves dades.

S'han creat unes plataformes tecnològiques que fan possible la interoperativitat, plataformes com la PICA, com la Plataforma d'integració i col·laboració administrativa, dins de l'Administració de la Generalitat, com la PCI, que és la Plataforma de col·laboració administrativa pel que fa a la resta d'administracions públiques catalanes i altres entitats.

De fet, durant l'any 2009, gràcies precisament a la PICA, es va estalviar la presentació de prop de mig milió de documents. Per tant, això vol dir molt estalvi de temps, molt estalvi de tràmits, molt estalvi de recursos econòmics. I el 2010 ja s'ha estalviat aquesta quantitat, aquesta mateixa quantitat, aquest prop de mig milió de documents, però en sis mesos; en aquests sis mesos hem estalviat ja tant com vam estalviar l'anterior any 2009.

S'ha treballat també per unes bases formatives, tant a través de la intranet com mitjançant la realització de més de setanta-cinc activitats formatives des de l'any 2006, les quals..., han assistit a aquestes activitats més de 1.900 empleats i empleades públics.

S'ha consolidat l'extranet de les administracions catalanes, el que anomenem l'Ecat, que permet que tots els tràmits que la Generalitat ofereix al conjunt dels ens locals es poden realitzar de manera electrònica. I avui, a juliol del 2010, podem afirmar que la meitat d'aquests tràmits ja són electrònics, i, en aquest sentit, cal felicitar de totes, totes, l'esforç que estan fent tots els departaments de la Generalitat, com els ajuntaments, el conjunt dels ajuntaments i institucions locals, ens locals del nostre país.

S'ha treballat també en la creació d'una nova estructura tecnològica corporativa de tramitació en línia, que permetrà una incorporació progressiva de serveis electrònics dirigits a la ciutadania mitjançant l'oficina virtual de tràmits, en col·laboració directíssima, estretíssima amb el Departament de Presidència.

I, naturalment, s'han desenvolupat també les disposicions de caràcter general necessàries com, per exemple, el Decret 56/2007, per tal de dotar de base jurídica l'impuls de l'Administració electrònica que s'ha fet fins al moment.

I avui, senyores diputades, senyors diputats, fem un pas més, fem un pas transcendent amb l'aprovació d'aquesta llei, perquè estic segur que la Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic és un impuls definitiu de l'Administració electrònica al nostre país.

Cal dir que el text de la norma que avui aprovaran, senyors diputats, senyores diputades, ha recollit els avenços, ha recollit l'experiència de les diferents administracions públiques catalanes en el desenvolupament de l'Administració electrònica de la darrera dècada.

Cal dir, també, que en aquesta llei s'han abocat molts esforços per part de les diferents administracions, tant des dels seus equips directius com des dels seus equips tècnics. I òbviament no podria deixar passar l'oportunitat, avui i aquí, en el dia de l'aprovació d'aquesta llei, d'agrair-los de debò, molt sincerament, de reconèixer-los públicament la feina feta.

Aquesta llei consolidarà unes administracions públiques que, sobre la base de l'ús intensiu dels mitjans electrònics, milloraran, sens dubte, l'eficiència interna i facilitarà les relacions entre administracions, les relacions interadministratives així com les relacions amb els ciutadans i amb les empreses per a fer, en definitiva —és l'objectiu de tots plegats—, unes administracions més fàcils, unes administracions públiques més properes.

A més, tenim el convenciment que en l'actual situació, la situació que ens toca viure, la situació complicada i difícil, en aquesta situació de crisi econòmica actual, l'impuls, la potenciació de l'Administració electrònica ara més que mai, en aquest context més que mai, ha de merèixer a més una atenció preferent. I crec que hi han com a mínim tres raons, tres motius que em fan pensar que això és així.

Mirin, per una banda, el benefici directe que suposa la reducció de càrregues administratives per a les empreses, un fet que els estalvia temps, que els estalvia recursos econòmics.

Per una altra banda, l'increment d'eficàcia i d'eficiència que suposa la introducció de l'Administració electrònica en el conjunt de processos administratius, amb el que vol dir això d'estalvi a mitjà termini i amb el que vol dir això pel que fa a les mateixes administracions.

I, finalment, les importants conseqüències socials i econòmiques, que suposen una intensificació de l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació, de les TIC, al nostre país. Un fet que mencionem sovint quan ens referim a les polítiques del Govern en l'àmbit de la societat de la informació. Sovint diem i parlem dels efectes multiplicadors de l'impuls de l'oferta i de la dinamització de la demanda. Doncs, bé, aquest és un altre argument en aquest context importantíssim de poder posar en valor, de remarcar avui.

A partir d'avui ja tindrem establert quins són els principis i com es desenvolupa el model d'administració electrònica per al conjunt de les entitats del sector públic de Catalunya, allò que en diem el model català d'administració electrònica, un model caracteritzat, com saben, per la coresponsabilitat de les diverses administracions públiques a definir les estratègies, d'una banda, però a

compartir els instruments i les mesures, d'una altra. Una coresponsabilitat, per tant, que es canalitza essencialment a través del consorci de l'Administració Oberta de Catalunya, el consorci AOC, qui, com hem pogut copsar, tindrà un paper –així la llei ho posa de manifest de manera molt clara– reforçat amb aquesta llei i que també posa en relleu un dels objectius clau d'aquest Govern, que és el suport al conjunt del món local, el suport al conjunt dels ajuntaments, dels ens locals del nostre país.

De fet, una de les qüestions que destaquen a la llei és que s'estableixen fórmules de col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals a través del consorci AOC, eh?, a qui s'assigna, entre altres funcions, les de desenvolupar aplicacions, de desenvolupar serveis electrònics, però també d'elaborar criteris i recomanacions per garantir precisament la interoperabilitat de la informació.

Saben vostès, senyors diputats, senyores diputades, que la interoperabilitat és una de les claus de volta en l'impuls de l'Administració electrònica, i és per això que aquesta llei preveu, d'una banda, l'aprovació del marc d'interoperabilitat del sector públic de Catalunya, la consolidació del catàleg de dades i documents interoperables a Catalunya, com a instrument per fer efectiu el dret dels ciutadans a no aportar les dades i els documents que estiguin ja en poder d'alguna de les administracions públiques; per tant, en definitiva, de no complicar la vida a la gent, de facilitar la vida als ciutadans i a les ciutadanes. La creació també i el manteniment d'una xarxa de comunicacions electròniques de les administracions públiques catalanes. La compartició d'aplicacions que es basin en criteris i en estàndards que faciliten la interoperabilitat, així com també l'elaboració d'un pla de desenvolupament de l'ús dels mitjans electrònics del conjunt del sector públic de Catalunya, del nostre país.

Per tant, tot un seguit, lògicament, de mesures, d'impulsos de clau de volta de potenciació de l'Administració electrònica del nostre país. I, efectivament, la llei de l'ús dels mitjans electrònics assenta les bases d'aquesta necessària col·laboració entre administracions. Però, a més a més, el que fa la llei és concretar de manera molt clara algunes de les prestacions més significatives, entre les quals podríem destacar, per exemple, el dret de la ciutadania, el dret de les empreses a accedir a un espai personalitzat per conèixer els estats de les tramitacions, per accedir a la informació dels expedients, per rebre notificacions, adreçat als ciutadans, adreçat a les empreses.

No voldria deixar de destacar també un aspecte que crec que mereix una atenció molt particular, com és que la llei preveu com a preferent –i ho cita de manera molt clara– l'ús dels mitjans electrònics del sector públic en les relacions amb les empreses en l'exercici de lliure activitat econòmica, sempre que no els representi un major cost. I a aquests efectes l'Administració de la Generalitat, en els terminis que s'indiquen corresponentment, incorporarà l'obligatorietat de la tramitació i la resolució electrònica en una sèrie de procediments previstos a l'annex 1 de la llei.

I, finalment, també crec que s'ha de emfatitzar en aquesta cambra, en aquest Parlament, que fins al moment la construcció d'aquest model d'administració electrònica a Catalunya no només ha esdevingut de la mà del consens de les diferents administracions públiques, sinó que també de l'acord de les diverses forces polítiques que conformen l'arc parlamentari català representat a la cambra legislativa catalana. Una actitud, per tant, lloable, que sens dubte dotarà de solidesa tot aquest procés de construcció, de modernització del conjunt de les nostres administracions.

I és en aquest sentit que voldria agrair molt especialment al conjunt de grups parlamentaris la seua feina de millora, en la majoria dels casos curosa, encertada, del text del projecte de llei que va ser portat aquí, al Parlament, lliurat originàriament a aquesta cambra. Així com també voldria agrair la seua actitud, l'actitud dels grups parlamentaris, l'actitud constructiva que de ben segur acabarà repercutint en el bon govern en aquesta matèria.

Per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, tan sols voldria referir-me que, a banda de disposar d'unes noves bases legals i tecnològiques per complir el repte de consolidar l'Administració electrònica, serà necessària, imprescindible, diria jo, la implicació compromesa de totes les organitzacions i de tots els professionals públics. I, en aquest sentit, trasllado a aquesta cambra que el Departament de Governació i Administracions Públiques s'ha compromès amb la dotació de totes les eines, les mesures necessàries perquè tots puguem formar part d'aquest repte de modernització tan ambiciós.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller, per presentar els treballs de la comissió. Té ara la paraula l'il·lustre diputat Pere Aragonès, que va ser designat relator de la comissió.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, consellera, diputats, diputades, representants del Departament de Governació, de les entitats en l'àmbit de l'Administració electrònica i experts en la matèria, comparec per donar compte dels treballs de la ponència del Projecte de llei d'ús de mitjans electrònics del sector públic de Catalunya, un projecte de llei que va ser presentat i debatut en aquesta cambra en el Ple de totalitat del 28 de gener d'enguany. Un debat a la totalitat en què es van presentar dues esmenes a la totalitat, una per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i una per part del Grup Parlamentari del Partit Popular. Aquestes esmenes a la totalitat no van prosperar, i, per tant, la cambra va acceptar a tràmit aquest projecte de llei. La Comissió d'Afers Institucionals en va ser designada la comissió tramitadora. I en el si d'aquesta comissió es van produir tot un seguit de compareixences d'entitats i d'experts, per tal que exposessin el seu posicionament al voltant del projecte de llei. Unes compareixences que ens han servit a la ponència per orientar els nostres treballs,

dels quals volem agrair als compareixents el temps que hi van dedicar i les opinions que ens van transmetre: l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, la Federació de Municipis de Catalunya, el consorci Localret, el Consorci Administració Oberta de Catalunya i el senyor Agustí Cerrillo com a expert.

Després del tràmit de compareixences es van presentar les esmenes per part dels diferents grups: 30 esmenes presentades pel Grup del Partit Popular de Catalunya, 15 per part dels grups que donem suport al Govern, 82 per part del Grup de Convergència i Unió i 4 per part del Grup Mixt. La ponència va ser designada per la comissió i va quedar constituïda per la diputada Pilar Pifarre, del Grup de Convergència i Unió; la diputada Pia Bosch, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; el diputat Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular; la diputada Mercè Civit, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; el diputat Albert Rivera, del Grup Mixt, i qui els parla, Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vam ser assistits al llarg de tot aquest treball de ponència pel lletrat Xavier Muro, a qui vull agrair, en nom de tots els ponents, crec, la dedicació i l'esforç que ha portat a terme en aquestes setmanes. I també agrair, en nom meu, a tots els ponents la seva col·laboració i la seva voluntat de transacció; voluntat de transacció perquè aquest projecte de llei que va entrar en aquesta cambra amb dues esmenes a la totalitat avui sortirà aprovat amb un suport molt majoritari d'aquesta cambra.

De les diferents reunions de ponència, en què teníem 131 esmenes sobre la taula, hem aconseguit arribar a acords molt substancials al llarg de tot el text, i avui només en resten 47. Per tant, de 131 esmenes a 47, hi ha hagut un esforç important de la ponència per posar-los d'acord. Per tant, avui només queden 47 esmenes: 16 del Grup Parlamentari Popular, 26 de Convergència i Unió, 4 del Grup Mixt i 1 dels grups que donen suport al Govern, que, doncs, en la meua intervenció posterior tenia pensat anunciar que es retirava, però, en tot cas, ja que en fem esment ara, anunciem la retirada d'aquesta esmena, que va quedar reservada després de l'aprovació del dictamen en comissió.

Sobre els continguts dels treballs de la ponència, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió puc, doncs, afirmar amb satisfacció que hi ha hagut un alt nivell d'acord, sobretot en diferents línies. En primer lloc, clarificar molts aspectes de la llei, moltes qüestions de redactat, qüestions en què hi havia un mandat a les diferents administracions, en especial a l'Administració de la Generalitat, en què s'ha concretat molt més aquest mandat i s'ha fet molt més explícit; per tant, es garanteix molt més l'aplicació del que ja era l'esperit de molta part del redactat de la llei, però que ara quedarà d'una manera molt més clara. Per tant, aquestes obligacions al sector públic queden molt més concretades gràcies a aquest treball conjunt amb Convergència i Unió.

També, doncs, d'aquest treball hi ha, en la llei que avui aprovarem, una major insistència en l'eficiència que ha de comportar, en l'eficiència en els treballs de l'Administració pública, que ha de comportar l'aplicació dels

mitjans electrònics al sector públic. Crec que això és compartit per tota la cambra, que la utilització de noves tecnologies ens ha de servir per, amb els mateixos recursos, produir resultats molt millors. Per tant, doncs, de la transacció de les diferents esmenes amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió també, doncs, aquest aspecte ha estat bastant rellevant.

I un aspecte important, que és l'acord sobre la disposició addicional tercera d'aquest projecte de llei, relativa a les obligacions dels ens locals respecte als continguts d'aquesta llei, en què s'estableix un calendari i el compromís d'una dotació econòmica per part del Govern de la Generalitat. Aquest sabem que era un tema important per al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ens hem aconseguit posar d'acord, i crec que ens hem de felicitar tots plegats.

Amb el Grup Parlamentari del Partit Popular s'ha aprofundit en els principis que han d'inspirar l'extensió de l'Administració electrònica a Catalunya. I també hi ha hagut un acord important entre molts altres, que no destacaré per la brevetat del temps que tinc, però que es veuen en el projecte de llei. I un altre que creiem que és important, que és: es preveia en el projecte de llei la creació d'un consell assessor, que, finalment, doncs, aquest consell assessor no es crearà, i se n'encarrega un ens que ja existeix, que és la Fundació de l'Observatori de la Societat de la Informació a Catalunya, el seguiment i l'avaluació de les polítiques en matèria d'administració electrònica a Catalunya. És una transacció que vam fer amb el Partit Popular, que també va tenir el suport del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Amb el Grup Mixt, malauradament, doncs, no hi ha hagut cap acord, sobretot pel tenor de les seves esmenes, referides a qüestions lingüístiques i a l'àmbit de les vegueries, en la qual hi ha diferències ideològiques importants amb la resta de grups de la cambra o amb altres grups de la cambra.

S'han tractat al llarg de la ponència altres qüestions a bastament, entre elles dues que crec que han estat objecte de molt de debat i fins i tot una ha estat objecte de dictamen per part del Consell de Garanties Estatutàries. La primera és l'obligació que s'estableix en aquesta llei per als ens locals, per tant, de publicar les actes dels plens. Aquesta era una qüestió que molts ajuntaments havien demanat al Departament de Governació, la protecció, l'habilitació legal en matèria de protecció de dades, perquè es poguessin publicar les actes dels plens; era un punt d'una excessiva càrrega tècnica, sobretot en l'àmbit de la legislació de protecció de dades, que és un àmbit que s'està desenvolupant al nostre país, en el conjunt de l'Estat i en el conjunt d'Europa, també en base a directives comunitàries, i on hi ha constant innovació jurídica. Per tant, doncs, havíem de ser molt curiosos. És probable que en aquest aspecte, doncs, no ens hàgim acabat de posar d'acord amb el Grup del Partit Popular, que era un dels que insistia més en aquest aspecte, però creiem que el resultat que hi ha i el contingut d'aquest article, doncs, permetrà aquesta habilitació als ajuntaments perquè puguin ser més transparents, publicant les actes dels seus plens, sense cap problema relatiu a la protecció de dades de caràcter personal.

L'altre aspecte que també s'ha discutit en ponència de manera important és l'habilitació legal que es fa al Govern de la Generalitat per crear una base de dades conjunta de la Generalitat de Catalunya sobre les dades que tenen dels seus ciutadans. És a dir, les dades que pot tenir, doncs, el Departament de Governació sobre un ciutadà en concret que s'hi ha comunicat, les dades que pot tenir el Departament d'Economia, que si el Departament de Governació té dificultats per contactar amb aquesta persona a partir de les dades que té, que pugui utilitzar les dades del Departament d'Economia; una qüestió tan de sentit comú que massa vegades fins i tot la normativa de protecció de dades, doncs, podia posar en entredit.

Però en tot cas es va arribar a un acord, un acord –l'article 14.3– que va ser objecte de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, i que, en les conclusions, aquest dictamen avala plenament la configuració d'aquest article i constata que és una habilitació legal a la Generalitat per tal que un dia pugui crear aquesta base de dades i en tot cas serà en la disposició que creï aquesta base de dades, en el reglament o el decret que la creï, en què s'hauran de concretar alguns aspectes que es marcaven en el dictamen del Consell de Garanties.

Res més. Jo voldria agrair a tots els membres de la ponència la feina feta, agrair-los la voluntat de transacció i d'arribar a acords. Crec que el resultat de tot plegat és que el projecte de llei que avui aprovarem és millor que el que va entrar i a més ho serà amb un alt nivell de consens a la cambra.

I, per tant, tenint en compte que aquesta és la darrera votació d'aquesta sessió, que amb aquesta votació s'acaba el període de sessions i eventualment podria acabar-se també la legislatura, que es faci per un ampli consens creiem, doncs, que és un bon senyal i podria ser un bon indicador per al futur.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes presentades en nom del Partit Popular de Catalunya, i també per al posicionament respecte a la resta d'esmenes, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, encetaré la meva intervenció de posicionament del Grup Parlamentari Popular respecte d'aquest projecte de llei enllaçant amb el diputat relator, amb el senyor Aragonès, amb la seva conclusió. Aquest projecte de llei surt avui del Parlament millor que com va entrar.

I és cert i ho diem des del convenciment, tot i que ja els avanço que no tindran el nostre vot favorable al projecte de llei, però tampoc no tindran el vot desfavorable: el nostre posicionament serà d'abstenció.

Certament nosaltres vam presentar una esmena a la totalitat basada en una sèrie d'elements que nosaltres en-

teníem que calia millorar; que calia redreçar una mica el que era l'orientació del projecte de llei, si més no de forma lingüística i de forma formal, perquè bàsicament semblava que era un projecte de llei que era molt pensat per relacionar, regular el funcionament intern de l'Administració de la Generalitat; quan es parlava de la sortida a l'exterior es parlava molt de la relació amb les empreses, i segurament quedava en un terme una mica secundari el que eren les relacions amb els ciutadans.

Però bàsicament hi havia una altra qüestió que ens preocupava: que semblava més una llei..., com deia el mateix text de la llei, com deia la finalitat de la llei, semblava més fomentar l'ús dels mitjans electrònics que no pas regular l'ús dels mitjans electrònics, perquè són dues coses absolutament diferents.

És a dir, nosaltres no enteníem i no entenem els mitjans electrònics com una finalitat en si mateixa, és a dir, la finalitat de la llei no pot ser fomentar l'ús dels mitjans electrònics, sinó que els mitjans electrònics són una eina per assolir una altra finalitat, no? I aquesta altra finalitat és la millora de l'accessibilitat a l'Administració, aquest altre objectiu és el de repensar els processos de l'Administració perquè això acabi afavorint les relacions de l'Administració amb la ciutadania.

I així ho vàrem plantejar en un conjunt d'esmenes. El senyor Aragonès ha dit trenta, doncs deuen ser trenta; no recordo jo exactament les que van ser. Però sí que hi ha hagut un procés de negociació en el marc de la ponència, fins i tot fora de la ponència, que ens ha permès arribar a força acords. És a dir, en aquest sentit valorem molt positivament que s'hagin produït aquests acords i que, per tant, bastantes coses del projecte de llei –bastantes coses del projecte de llei– hagin canviat sensiblement respecte del projecte de llei original que vàrem tenir en aquest Parlament.

Com els deia, la nostra orientació era que els mitjans no són la finalitat en si mateixa, sinó que són una eina per assolir un altre objectiu, que és el de la millora de l'Administració. Això ho vam plantejar amb diverses esmenes, algunes d'elles van ser acceptades, alguna altra va ser transaccionada, però creiem que al final ha quedat suficientment recollit aquest esperit que nosaltres li volíem imprimir a la llei.

Igual que també vam presentar una altra esmena que ens hauria agradat que hagués pogut ser acceptada, que era una que, precisament, per evidenciar aquesta millor relació de l'Administració amb els ciutadans, incloïa un conjunt complementari de drets i deures dels ciutadans en la seva relació amb l'Administració i en la seva relació a través dels mitjans electrònics amb l'Administració, una sèrie de drets i deures complementaris als que ja estableix la Llei bàsica de l'Estat 11/2007. Això no va poder ser acceptat per part dels grups que donen suport al Govern, però enteníem i continuem pensant que hauria estat un element important d'aquesta llei si això s'hagués pogut introduir.

Un altre aspecte que també hem intentat reflectir en les nostres esmenes era que l'ús, precisament l'ús dels mitjans electrònics el que ha de suposar és una millora de l'accessibilitat a l'Administració. I ho ha de fer

en diversos sentits, no només una forma de millorar l'accessibilitat física, que també –és una facilitat addicional perquè els ciutadans accedeixin a l'Administració–, sinó també temporal. És a dir, s'ha acabat allò que l'Administració, doncs, té la «guixeta» oberta d'una hora a una altra hora i no sé quin dia tancat i a la tarda tancat; no, ara l'Administració pot estar i ha d'estar les vint-i-quatre hores dels 365 dies de l'any a disposició dels ciutadans per a allò que els ciutadans requereixin.

Un element important que vàrem expressar amb esmenes, i que ha estat atès per part dels grups que donen suport al Govern, perquè a més a més jo crec que està molt en línia del que el Govern, entremig de la tramitació d'aquest projecte de llei, ha acabat decidint: que s'ha de simplificar el conjunt de l'Administració de la Generalitat, no? I en aquest sentit, que aquesta llei creés un organisme nou com era un consell assessor, quan de fet ja tenim un organisme, com és la Fundació Observatori de la Societat de la Informació de Catalunya, que pot complir perfectament algunes de les funcions que se li assignaven al consell assessor..., doncs, entenem molt positiva la voluntat que ha quedat reflectida en la llei que hagi desaparegut aquest consell assessor, per l'acceptació de les esmenes, i, per una altra banda, hi hagi aquesta encomanda a la Fundació Observatori de la Societat de la Informació perquè assumeixi parcialment aquelles funcions que se li atribuïen al consell assessor.

Després hi han algunes esmenes, unes acceptades, altres no, amb relació també al que deia el senyor Aragonès de les obligacions a les entitats locals per la publicació de les actes de plens, no? I hi havien altres obligacions, i a nosaltres, i ho he comentat en la meua intervenció anterior, les obligacions no ens acaben d'agradar massa, no?, ens agrada més que es puguin fer coses per voluntat pròpia que no pas per obligació, i per tant som més partidaris de les recomanacions o de possibilitar que es puguin fer determinades coses.

I en aquest sentit hi havia una obligació, potser és anecdòtica, eh?, si vostès volen, però, home, una mica simptomàtica de fins a on arribava el projecte de llei: s'obligava els ajuntaments a promoure l'ús de xarxes socials. Escolti'm, els ajuntaments, si ho han de fomentar i si han de possibilitar que els ciutadans facin ús de les xarxes socials, endavant, i si la mateixa Administració fa ús de les xarxes socials, i ja n'hi han força exemples a Catalunya, doncs, endavant, i millor, però d'aquí a obligar que es facin aquestes coses, entenem que no era de rebut. Això ha quedat perfectament arreglat amb una de les esmenes que van ser acceptades, i, per tant, cap inconvenient.

Capítol a part i comentari a part mereix el tema de les obligacions dels ajuntaments de les publicacions de les actes. I aquí jo vull diferenciar dues coses que poden ser contradictòries però que al final s'han de conjuntar, no?

Una primera. A nosaltres ja ens agradaria que tots els ajuntaments fessin públiques les actes, no?, però no creiem que l'obligació dels ajuntaments de fer públiques les actes hagi d'estar reflectida en aquesta llei, l'obligació de fer-ho a través de mitjans electrònics, no ho creiem. Tant de bo ho fessin..., ho fessin, tant de

bo ho poguessin fer. Però, clar, entenem, també, que, a Catalunya, un país –un país segons la nostra interpretació, eh?, que ja saben que és diferent de la que molts de vostès tenen– amb 947 municipis, alguns d'ells, molts d'ells, petits municipis, molt petits municipis, introduir una obligació d'aquestes, doncs, per a un ajuntament d'una ciutat mitjana de Catalunya qualsevol no els representa res, però per a un municipi petit de Catalunya això li pot significar un maldecap si no és que té tota una estructura de suport al darrere. Per tant, la primera consideració, l'obligació no ens acaba d'agradar massa, no ens acaba de satisfer massa.

I l'altra consideració. I en això vostès saben que jo mateix, eh?, i en nom del meu grup parlamentari, hem presentat moltes vegades aquest debat, i és que, fruit d'uns dictàmens de l'Agència Catalana de Protecció de Dades de l'any 2009 o 2008, potser, de l'any 2008, molts ajuntaments que ja feien l'esforç de penjar les actes dels plens i fins i tot els acords de les juntes de govern local en els seus espais webs, i per tant eren públics... I quan parlem de «públics» no hem de tenir recances, perquè, si hi ha l'obligació legal que una actes es pengin al taulell d'edictes perquè sigui públic, el fet que es pengi per internet i sigui encara molt més públic que en el taulell d'edictes no ens ha de fer patir, al contrari: si la voluntat és que aquella documentació sigui pública, com més pública millor. Per tant, això no ens té per què fer patir, no?

Doncs, fruit d'aquell dictamen, que exigia determinats requisits, com ara l'anonimització de determinades persones que poguessin aparèixer en aquelles actes..., va provocar que molts ajuntaments decidissin treure les actes dels plens o els acords de les juntes de govern local dels seus espais web i per tant limitar-ne la publicitat.

I això entra en contradicció amb aquelles mesures que adopta el Govern o que pren el Govern o que impulsa el Govern per tal de millorar la transparència dels acords de les administracions locals, sobretot després un cop es destapa el cas Pretòria, no? Diu: «Escolti'm, les administracions locals han de ser més transparents.» Sí, però alhora –però alhora– tenim elements que impedeixen que precisament aquesta transparència sigui efectiva, no?

Nosaltres creïem que aquest era el moment de poder arribar a un text que sense posar massa condicions..., perquè el problema està en el fet que, a la que posem alguna condició als ajuntaments sobre la publicitat de les actes o sobre la publicitat dels acords de la junta de govern, hi hauran ajuntaments que optaran pel fàcil, que és dir: «Escolti, doncs, miri, no ho publico.» I, per tant, això aniria en contra de la transparència i en contra de la publicitat.

Nosaltres creïem i creiem que hi hauria d'haver encara aquesta possibilitat de facilitar que els ajuntaments, facilitar que les administracions fessin públics els acords de la junta de govern, com a òrgan col·legiat, les deliberacions de la qual són secretes, no les actes de les juntes de govern, però sí els acords i les actes dels plens, que són actes perfectament públics. No s'entendria en absolut que les actes de les sessions parlamentàries, doncs,

quedessin ocultes o quedessin anonimitzades i per tant passessin desapercebudes, per posar-ne un exemple.

Hi ha una cosa que no ens va agradar inicialment del projecte de llei, en què vam presentar esmena de supressió, que el Grup de Convergència i Unió ho ha portat al Consell de Garanties Estatutàries i que, tot i que hi ha el dictamen del consell conforme s'ajusta a l'Estatut i conforme s'ajusta a la Constitució, nosaltres continuem pensant que això no és pertinent, és a dir, la creació d'una base de dades per part de la Generalitat, amb un ús tan genèric com és el de la comunicació al ciutadà. Mirin, creiem que no és necessari que es creï una base de dades d'aquestes característiques, perquè segurament, al final, el que acabarà fent que es creï una base de dades d'aquestes característiques serà complicar les relacions amb els ciutadans, no?, perquè si els ciutadans ja tenen l'obligació d'empadronar-se i els padrons, que són gestionats pels ajuntaments, estan a disposició de totes les administracions, sempre que ho requereixin per complir amb les seves funcions, per tant, tots els departaments i tots els òrgans de la Generalitat de Catalunya tenen accés a aquesta única i gran base de dades, que és el padró d'habitants de tots els municipis de Catalunya. Per tant, no entenem per què s'ha de generar una nova base de dades, amb quina utilitat real es crearà aquesta nova base de dades, com es nodrirà o d'on sortiran les dades que nodriran aquesta nova base de dades, perquè estigui a disposició dels departaments del Govern de la Generalitat. Nosaltres tenim una esmena per suprimir aquest article, perquè entenem que és una acció absolutament innecessària i que no correspon a aquesta llei.

Una altra de les esmenes que vam presentar, de les dues últimes que em queden, els dos últims blocs que em queden, una era per facilitar no la integració de les seues electròniques de les institucions o de les administracions públiques, però sí per facilitar la relació entre les seues electròniques de la Generalitat amb els ajuntaments, que demanaven: «Escolti'm...» I no per obligació; és a dir, els ajuntaments que així ho creguin oportú poden establir convenis amb el Departament d'Administracions Públiques per tal que hi pugui haver una interrelació de les seues electròniques i, per tant, al ciutadà no l'acabem de marejar massa dient: «Escolti, doncs, miri, per anar a l'ajuntament ha de fer no sé què, per anar a la Generalitat ha de fer no sé què», sinó que des del seu ajuntament o des de la Generalitat o des d'un departament de la Generalitat té les possibilitats senzilles i fàcils d'accedir a la seua electrònica del seu consell comarcal o de la seva diputació o del seu ajuntament. I, per tant, entenem que això facilitava les relacions del ciutadà amb l'Administració.

I finalment també els vam demanar, perquè també així ens ho van demanar els representants de les entitats municipalistes, que... Ells demanaven: «Escolti'm, hi ha un consell assessor en el qual no hi ha representants de les entitats locals; hi ha el Consorci Administració Oberta de Catalunya, en el qual hi ha Localret, però no hi són com a representants de les entitats municipalistes...» I, per tant, creiem ajustada aquesta reivindicació de les entitats municipalistes, i per això vam demanar que hi hagués una modificació de la composició del

Consorci Administració Oberta de Catalunya, per tal que precisament les entitats municipalistes hi tinguessin cabuda i tinguessin també poder de decisió sobre les accions del Consorci Administració Oberta, que realment és una eina fonamental i molt important per donar suport a totes aquelles administracions locals que requereixen un gran esforç, i sobretot un gran esforç econòmic...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...per poder implementar l'ús de mitjans electrònics.

En definitiva, el nostre grup parlamentari s'abstindrà en el conjunt d'aquesta llei, però valora positivament els avenços que s'han produït en el debat parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, conseller, bé, abans de passar a l'anàlisi del Projecte de llei d'ús de mitjans electrònics al sector públic, nosaltres voldríem fer unes consideracions prèvies, sobretot i tenint en compte, a més, el balanç, amb una dosi de cofoisme del conseller considerable, que dona lloc a pensar que abans no s'havia fet re; i nosaltres li volem dir que –vostè ho sap també– sí que s'havien fet i s'havien iniciat moltes coses. Però, sobretot, el que els deia: deixin-me fer un balanç d'aquesta legislatura en totes aquelles lleis aprovades o que aprovarem, com la d'avui, en aquest Ple, i que fan referència al model de disseny, d'organització i funcionament de l'Administració de la Generalitat, en tant que instrument d'execució de les polítiques del país.

En primer lloc, vostès no han trencat allò que tant van criticar dels governs de Convergència i Unió: el mimetisme i la reproducció del model del Govern central, en detriment d'un model propi català. I en canvi, de manera inversemblant, vostès han copiat els models del Govern de l'Estat, i en podem posar alguns exemples –exemples ben recents–, com la Llei 30/1992, de règim jurídic de las administraciones públicas y del procedimiento administrativo común; la Llei de règim jurídic i procediment de les administracions públiques catalanes, substanciada abans-d'ahir; la Llei 11/2007, de acceso electrónico de los ciudadanos a los servicios públicos, i la llei que aprovarem avui, que és la de l'ús de mitjans electrònics al sector públic de Catalunya, i els asseguro que en podríem citar algunes més. Nosaltres, en el sentit de la llei que avui s'aprova, ja vam dir en l'esmena inicial a la totalitat que ambdues lleis haurien d'haver estat una única llei.

En segon lloc, creiem que vostès han repartit quotes de competències per a departaments i partits, i han con-

vertit l'Administració de la Generalitat en una administració fragmentada, compartimentada i descoordinada.

I, en tercer lloc, vostès no han pogut transmetre la percepció a la societat d'un projecte integral i global d'administració, de govern i de país, perquè en realitat sempre han actuat, internament i externament, com a tres governs en un. Per això la fórmula del tripartit ha tornat a fracassar per segona vegada.

Dit això, i passant concretament al dictamen que es va demanar al Consell de Garanties Estatutàries –ho ha dit també abans el senyor diputat del Partit Popular Santi Rodríguez–, efectivament, vam demanar un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries amb relació a l'article 14.3, sobre la creació d'una base de dades de ciutadans i empreses, i que pot ser objecte de cessió a altres administracions sense el seu consentiment. Nosaltres creiem que, tot i dir que no repercuteix en la inconstitucionalitat o en l'antiestatutarietat, aquesta norma, doncs, nosaltres creiem que aquest apartat pot portar a interpretacions i aplicacions no desitjades, però ens atenem al que exposa el dictamen.

El projecte de llei en si. Fetes aquestes consideracions prèvies, i també sobre el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, entrem en el contingut més estricte del projecte que avui es proposa aprovar.

Volem fer menció que aquest projecte inclou explícitament el principi d'autonomia local a què fa referència l'article 159.6 de l'Estatut d'autonomia que tant van demanar les principals associacions municipalistes i sobre el qual la nostra posició és de respecte i convicció absoluta. Però, en canvi, abans-d'ahir, en el debat sobre la Llei de règim jurídic i procediment de les administracions públiques catalanes, el rebutjaven per inconvenient. Recordo o vull dir que aquestes dues lleis tenen molt a veure entre si. Ens felicitem que aquest projecte, el d'avui, reconegui aquest principi, però no podem estar-nos de posar de manifest aquella manca de coordinació normativa que abans jo els comentava.

No obstant, hem de reconèixer, i ho fem amb una satisfacció que va escassa a hores d'ara en aquesta cambra, que el projecte de llei que tractem avui ha inclòs moltes de les nostres esmenes, i en altres casos s'han transaccionat diverses propostes. Això no els debilita, a vostès; en tot cas, reforça l'autèntica missió d'aquest Parlament.

Entre les qüestions que s'han acceptat hi ha justament la de l'eliminació de la proposta de creació d'un consell assessor. I creiem que aquesta és una mostra d'austeritat responsable i exigible en els moments que vivim.

La disposició addicional tercera preveu que al Pla de desenvolupament de l'ús dels mitjans electrònics del sector públic de Catalunya s'ha de preveure un calendari d'aplicació progressiva per als ens locals de les disposicions essencials del títol III. Aquest calendari d'aplicació progressiva ha de tenir en compte les disponibilitats dels recursos corresponents per aconseguir les finalitats de la llei. I abans únicament s'apuntava que els ens locals aplicarien les principals disposicions en funció de les seves disponibilitats pressupostàries i les característiques demogràfiques, organitzatives, de

dimensió i de capacitat de gestió. I això podia convertir-se en un brindis al sol que ni obligava els ens locals ni la mateixa Administració de la Generalitat. I això abans ho ha dit també el relator, diputat senyor Pere Aragonès.

A l'article 16, hem pactat incloure, en l'avaluació periòdica de l'impacte de l'ús d'aquests mitjans, la determinació d'indicadors que formaran part d'aquesta avaluació. I és que a ningú se li escapa que sense indicadors no hi ha avaluació fiable possible.

A l'article 17, s'ha incorporat que la introducció dels mitjans electrònics a les empreses en la seva relació amb les administracions públiques no pot comportar un cost global més gran per a aquestes. Crec que sempre, però molt més en la situació econòmica actual, és imprescindible exigir aquesta condició.

A l'article 19, quan els ciutadans usen mitjans electrònics en la seva relació amb les administracions públiques, s'ha acabat d'aclarir que han de gaudir d'una reducció de taxes proporcional a l'impacte econòmic derivat d'incorporar aquests mitjans electrònics i de la reducció dels terminis dels procediments, sense que això afecti els principis de celeritat, ordre i oficialitat respecte de qualsevol altre mitjà o canal que es faci servir, diferent de l'electrònic.

I, bé, tot i aquests elements positius de la llei, no podem deixar de manifestar un cert rebuig a l'annex que indica els terminis per a la tramitació i la resolució electrònica dels procediments que afecten les empreses. Vostès van començar l'estiu del 2008 amb un acord de govern ple de compromisos i terminis, van seguir amb la publicació de dos decrets, però avui en la majoria dels casos, sobretot en aquestes tramitacions que abans comentaven, el més calent és a l'aiguera. I allò que Convergència i Unió havia començat l'any 2000 amb l'Administració Oberta de Catalunya i amb l'Oficina de Gestió Unificada pràcticament ha quedat..., o ho van deixar morir. I justament la causa és allò que jo deia abans: la manca de visió conjunta, coordinada i compartida, que pot arribar a comportar inoperància i desídia, malgrat els esforços d'algunes persones, sobretot professionals que treballen a l'Administració.

Finalment, demanem que aquesta llei que s'aprovarà avui no acabi en una mera declaració d'intencions lloable. Cal voluntat, perseverança, iniciativa i realisme en un moment difícil econòmicament. No trenquem expectatives i siguem sincers, i també siguem possibilistes.

Per acabar, agraeixo a tots els membres de la ponència, i també al Departament de Governació i Administracions Públiques –aquesta vegada, sí–, la predisposició a col·laborar i a arribar a acords i consensos, a diferència del que expressava abans-d'ahir en la Llei de règim jurídic i procediment de les administracions públiques. Tampoc no vull deixar d'agrair al lletrat Xavier Muro, als altres tècnics de la cambra i als tècnics del nostre grup parlamentari la seva col·laboració.

És per això que donarem suport al text de la llei; això sí, un suport vigilant, perquè precisament aquesta llei no acabi només en una bonica declaració d'intencions.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats; gràcies, conseller.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades, el títol d'aquesta llei i el contingut d'aquesta llei, *a priori*, jo crec que ha de ser una d'aquestes lleis que tothom hi pogués estar d'acord, que tothom pogués dir que necessitem millorar l'ús dels mitjans electrònics a l'Administració pública de Catalunya. De fet, vostès saben, des de Ciutadans, que hem insistit molt en la necessitat de facilitar els tràmits administratius per a la ciutadania i de fer una administració, doncs, no només més transparent, com s'ha parlat, sinó, sobretot, més eficaç; una administració al servei dels ciutadans i no els ciutadans al servei de l'Administració, i, per tant, les noves tecnologies, sens dubte, formen part d'aquesta tesi. Per tant, *a priori*, coincidim en l'objecte de la llei i, després, parlarem si coincidim en tot o no.

Aquesta llei hauria de formar part, això sí, d'una arquitectura, d'una estructura global d'administració pública, i això és el que creiem..., la primera pega, la primera crítica que té aquesta llei no és tant pròpiament de la llei, sinó del mateix sistema; és a dir, hem fet una administració o s'ha intentat construir una administració, absolutament, d'una forma descoordinada, d'una forma poc coherent i, sobretot, d'una forma –com ja ho deia algun altre portaveu anteriorment, no?, i ja ho hem dit nosaltres des d'aquesta tribuna– més al servei d'alguns partits polítics o a la forma d'entendre l'Administració d'alguns partits polítics que no pas dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, nosaltres creiem, i, ahir, en vàiem un exemple, l'altre dia, doncs, com posem en marxa, per exemple, una llei de vegueries que és paper mullat, una llei de vegueries que té uns buits tremends a nivell jurídic i a nivell polític, una llei de vegueries que no ens podrà permetre desenvolupar-la, perquè, entre altres coses, ni és en part constitucional i, a més a més, estem sotmesos, lògicament, a una llei orgànica que canviï aquelles modificacions que necessitem per posar-la en marxa. I, això sí, avui, pretenem aprovar aquesta llei. És incompatible? No, home, no és incompatible, però aquesta llei, per exemple, fa referència..., una de les esmenes que fèiem fa referència als consells de vegueria; de moment, no sabem ni quantes vegueries seran; de moment, no sabem ni quantes es posaran en funcionament.

Per tant, és complicat fer una estructura que es basa, ho hem dit moltes vegades, en una mena de virtualitat. En una virtualitat no, en aquest cas, de mitjans electrònics, sinó d'una administració virtual somiada o no somiada per alguns, malson per a altres, però que, en tot cas, no existeix. I, per tant, nosaltres som més partidaris de ser realistes. I, en aquest cas, s'ha inclòs, no aquí, a moltes lleis, el concepte de vegueries, els consells de vegueria, un format pretèrit de vegueries, però que realment no es correspon amb la realitat. És una de les esmenes i una

de les crítiques que fem a aquesta llei. Es parteix d'una base que, avui dia, no es pot posar en marxa. És a dir, partim d'una estructura que no es pot posar en marxa, a dia d'avui, amb l'ordenament jurídic que tenim. Per tant, ja partim de mitges veritats o de mitges mentides.

Per altra banda, en aquesta estructura, ahir, també aprovàvem, o abans d'ahir, la Llei de l'Àrea Metropolitana. Evidentment, l'àrea metropolitana –hi vam votar a favor tots els grups parlamentaris– també forma part d'aquesta arquitectura i d'aquest disseny.

Però, sincerament, conseller, jo crec que en aquesta legislatura del que hem perdut l'oportunitat..., amb els temps que corren, amb la crisi econòmica que tenim, que vostè hi feia referència a la seva intervenció, del que hem perdut l'oportunitat és de racionalitzar l'Administració. Està molt bé fer una llei per a l'ús de mitjans electrònics, però tenim quaranta-un consells comarcals que ara hauran de conviure amb les vegueries i unes diputacions per desmantellar i una administració amb 948 municipis...

És a dir, és sostenible el sistema que tenim? No. El que no podem és voler canviar les coses sense replantejar-se com les tenim. I jo crec que l'error que ha comès el tripartit en aquesta legislatura –i a vostè li ha tocat en part una part d'aquesta legislatura– és posar en marxa coses que no formen part d'una estratègia, sinó que formen part de mer tacticisme o d'actuacions puntuals o d'Esquerra Republicana o del PSC o d'un dels partits de Govern. Aquesta és la realitat. Aquesta és la forma que ha tingut de governar el seu Govern. I, per tant, aquesta llei no és que sigui una llei que no sigui necessària, però és una llei, doncs, que no va, no sona amb una música coordinada. No és una orquestra l'Administració pública, perquè ens entenguem, que sona amb una mateixa partitura, sinó que cada part de l'Administració va tocant partitures diferents. I això el que comporta és descoordinació, el que comporta és duplictat i el que comporta és més despesa i més burocràcia.

Per tant, nosaltres, en aquesta llei en concret havíem fet, bàsicament, dos tipus d'esmenes que van lligades, bàsicament, a això que dèiem de les vegueries, i l'altra que vostès, d'una vegada per totes, entenguin que, quan fan una llei, l'han de fer per a tots els catalans, per a tots els ciutadans de Catalunya. I, per tant, han de tenir en compte també ja no només el que diu la Constitució o el que diu la sentència del Constitucional, el que diu, ara, l'Estatut de Catalunya; el que diu, ara, després de la sentència, l'Estatut de Catalunya, que és que l'Administració pública de Catalunya ha d'estar i ha de ser una administració disponible en les llengües oficials per a tots els catalans. I això fer-ho d'una forma normal i no d'una forma de concessió als ciutadans, sinó perquè els correspon, perquè es fa així, perquè a Catalunya respectem la nostra pluralitat i la nostra oficialitat i la nostra legalitat, sobretot.

Per tant, nosaltres incorporem unes esmenes, perquè realment les webs institucionals a Catalunya, doncs, reflecteixin aquesta oficialitat de llengües tant en català com en castellà, que siguin els ciutadans qui triï de l'Administració el que volen fer; l'Administració que posi a disposició dels ciutadans..., perquè, al final, com

ho llegeixi un ciutadà, amb un idioma o un altre, no és determinant per la funció que hagi de fer, el que sí que és determinant és que tinguin l'accés i la possibilitat de fer-ho, i no juguem amb això, no vulguem fer també d'això una altra eina per intentar esborrar una part de Catalunya, simplement reconeguem la realitat, posem-ho a disposició i que triïn els ciutadans. I això és el que demanem amb les nostres esmenes.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta llei és una llei que desentona molt amb la dinàmica que ha portat aquest Govern amb la Llei de vegueries, amb la Llei de..., en aquest cas, la de consells de governs locals. Hem fet una estructura que, si avui li preguntem a un català mitjà o, fins i tot, a algun diputat d'aquesta cambra «quina és l'estructura administrativa de Catalunya?», seria complicat de definir. Seria complicat de definir perquè ja no sabem quines competències i per a què serveix cada òrgan.

Tenim un problema, ara mateix, de mapa, de mapa i de configuració i administració, i la reforma de l'Administració a Catalunya és el que calia i no les duplicitats o la creació de suplantacions d'uns òrgans per uns altres, perquè ens agrada més que es digui «vegueries», per dir alguna cosa, que «diputacions». No, aquest no era..., el problema no és de nom, el problema és com funciona. I nosaltres ja li ho hem dit, conseller, i ho hem dit en diverses ocasions: tenim un model molt clar; tenim un model molt clar que s'aplica a molts estats federals, que és el model d'un estat, d'unes comunitats autònomes i d'uns governs locals. Tan senzill com això, tres nivells d'Administració: local, autonòmic, estatal. Tan senzill com això, i tota la resta, fora –fora, fora. No?, sí, és veritat, no volem consells comarcals, no volem duplicitats amb diputacions i vegueries, no volem això. Volem un mapa de Catalunya i que els ciutadans sàpiguen quina és l'Administració que els dona el servei i, fins i tot, si podem arribar a fer consorcis locals, autonòmics i estatals, millor; perquè hi haurà una sola finestreta i els ciutadans s'adreçaran a una sola finestreta, que seria ideal i no tenir, de vegades, tres finestretes per fer el mateix.

Per tant, nosaltres, si bé coincidim en part del que diu aquesta llei, creiem que no està en la línia d'una reforma profunda de l'Administració, sinó que forma part, doncs, d'un pegat, d'un intent de mostrar una voluntat, de marcar paquet polític amb l'ús dels mitjans electrònics. Però la realitat és que serà complicat gestionar l'ús dels mitjans electrònics si no sabem, ni tan sols, per a què serveixen part de les nostres administracions o, per exemple, no sabem si són necessàries o no algunes d'aquestes administracions.

I jo crec que la reforma no s'ha de començar per la teulada, sinó pels fonaments, i que aquesta llei d'ús de mitjans electrònics podia ser la culminació, perquè no?, la culminació, una última peça o de les últimes peces d'una reforma profunda de l'Administració catalana; però no ha estat el cas, no han fet durant el seu Govern, conseller... –no han pogut, no ho han fet, no han estat capaços de posar-se d'acord tampoc, en molts casos–, una reforma profunda de l'Administració catalana.

Per tant, nosaltres creiem i també veiem que no s'han acceptat aquestes esmenes, doncs, que no hi podem

donar suport, però, sobretot, hi insisteixo, per aquesta visió..., i també feia vostè balanç, no?, en la seva intervenció, doncs, nosaltres també fem balanç des de Ciutadans. I el balanç que fem és que no creiem que aquesta sigui, precisament, l'última peça d'una reforma, perquè encara la reforma no ha començat. I, per tant, aquesta peça hauria de quadrar i casar-se, doncs, amb l'estructura que nosaltres volem i creiem que ha de tenir..., o que ho hem de consensuar entre tots.

I la Llei de vegueries és clar que no ha estat una llei de consens, és clar que hem de parlar –més tard o més d'hora n'haurem de parlar– de com funcionen els nostres consells comarcals; més tard o més d'hora haurem de parlar de com es funciona amb la mancomunitat d'organismes locals, de com acaba funcionant aquest consell de governs locals. És a dir, tenim molts dubtes sobre la taula i, sobretot, molta duplicitat.

I, per tant, nosaltres, si bé creiem que hi han coses positives en aquesta llei, creiem que s'ha fet una llei pensant en una estructura, per una part, virtual, que no existeix, com és la part de vegueries, i, per una altra part, absolutament confosa amb una administració que deixen vostès, a 2010, sense que hàgim renovat o reformat el que Catalunya necessita.

Per tant, nosaltres no hi donarem suport i mantindrem aquestes esmenes, i, lògicament, mantenim també una esmena, diguéssim, global a la gestió del tripartit, a la reforma de l'Administració.

Creiem que l'Administració catalana no passa per crear noves administracions, passa per reformar-les, per racionalitzar-les, per reduir burocràcia i per donar millor servei al ciutadà; l'ús dels mitjans electrònics serà fonamental per a aquesta reforma, però no és la solució per als nyaps de lleis o per als nyaps d'administracions que hem deixat durant aquest curs dels últims anys de tripartit.

Per tant, nosaltres no hi donarem suport, però això sí, volem donar suport a la confiança que, en un futur, per consens, perquè seria bo que fos per consens, trobem la fórmula de reestructurar l'Administració catalana que, més tard o més d'hora, podem esquivar aquest debat en aquest Parlament. Però, tard o d'hora, senyors, haurem de fer aquesta reforma, perquè, hi insisteixo, es fan reformes en l'àmbit privat, en l'àmbit empresarial, en els àmbits associatius, en els àmbits institucionals..., aquí també tocarà fer aquesta reforma, segurament serà ja en la legislatura que ve.

Simplement, també m'agradaria..., ho dic, perquè ho ha comentat alguna persona de la cambra, doncs, crec que aquest Ple ha allargat la legislatura fins a dies finals de juliol, això ha trastocat també, perquè, s'ha de reconèixer, doncs, les vacances d'algun personal d'aquesta cambra, i també unes paraules d'agraïment per a les persones que han treballat en aquesta cambra fins a l'últim moment de legislatura, i que, lògicament, allargar aquesta legislatura també té conseqüències, de vegades, i aquestes conseqüències, doncs, també jo crec que és honest i honrat agrair-ho. Per tant, agraïments també per als serveis de la cambra i, lògicament, per a tots els lletrats i les persones que han col·laborat en aquesta llei

i per al relator de la llei, que també ha intentat trobar punts de consens, tot i les diferències que puguin haver-hi, lògicament, de cada grup parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Havent-se retirat l'esmena, passem al posicionament dels grups. Té la paraula la senyora Pia Bosch, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, en aquest tràmit final ja d'aquesta llei, pujo a la tribuna per argumentar, en representació del meu grup, els motius pels quals anunciem el nostre vot favorable, lògicament, en aquesta llei. Ho fem amb la tranquil·litat que ens dona el dictamen favorable del Consell de Garanties Estatutàries i amb la satisfacció pel procés que hem seguit a l'hora de treballar en ponència aquesta llei, que ha estat àmpliament explicat pels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Els motius que ens porten a atorgar aquest suport són bàsicament els que ja vàrem exposar en el debat de totalitat i els mateixos motius de fons que varen portar el Govern a redactar el projecte i que queden molt ben recollits en la definició de l'objecte de la llei. Una llei que pretén la regulació de l'ús dels mitjans electrònics per part de les entitats públiques per millorar-ne la transparència, l'eficàcia, l'eficiència i la qualitat de les relacions del sector públic amb els ciutadans i les ciutadanes no pot no tenir el nostre suport.

El treball en ponència ha introduït millores en diferents aspectes de la llei que han estat àmpliament també explicades en les intervencions precedents, i també millores formals. Però, per descomptat, no han canviat el fons d'una llei que vindrà a regular l'ús dels mitjans electrònics en les actuacions del sector públic de Catalunya, el foment del seu ús en les relacions entre les entitats del sector públic i els ciutadans i ciutadanes del nostre país i la definició dels instruments per desenvolupar i fomentar la relació entre les entitats i els organismes que conformen el sector públic a través d'aquests mitjans electrònics.

La llei segueix la línia de treball per la qual la Generalitat ja fa molt temps que va apostar. És a dir, un model d'Administració electrònica assentat en uns principis bàsics que el conseller, abans, ens ha desgranat un a un: la multicanalitat, la interoperabilitat, la simplificació documental, la simplificació procedimental, la cooperació, la neutralitat tecnològica o l'accessibilitat, entre d'altres, i, sobretot –sobretot–, la implicació activa de totes les administracions, de tots els nivells de l'Administració pública en el nostre país.

En aquest sentit, la llei és absolutament coherent amb el pacte que van signar els grups parlamentaris d'aquesta cambra, el Govern i Localret l'any 2001, el Pacte per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques, o amb

normes molt més recents com el Decret de simplificació dels tràmits per facilitar l'activitat econòmica, de l'any 2008, o el Decret de 2009, el 56/2009, per a l'impuls i el desenvolupament dels mitjans electrònics a l'Administració.

La llei que avui aprovem també és coherent amb el marc europeu i també naturalment amb la Llei estatal 11/2007, abans també esmentada, de 22 de juny, que desenvolupa els principis que totes les recomanacions internacionals sobre la matèria contenen.

Aquesta llei va suposar un avenç important pel que fa a la regulació de l'Administració electrònica a l'Estat espanyol en reconèixer els drets dels ciutadans a relacionar-se amb les administracions públiques a través dels mitjans electrònics i també l'obligació de les administracions de dotar-se de mitjans i sistemes perquè aquest dret pugui ser exercit.

Evidentment, tant la llei que avui aprovem com la llei estatal són coherents amb els principis europeus que queden molt ben recollits en la Comunicació sobre el paper de l'Administració electrònica en el futur d'Europa, de la Unió Europea, on es diu que: «Aquesta» –és a dir, l'Administració electrònica– «ha d'entendre's com l'ús de les tecnologies de la informació i les comunicacions en les administracions públiques, combinat amb canvis organitzatius i noves actituds, amb la finalitat sobretot de millorar els serveis públics i els processos democràtics, i enfortir el recolzament a les polítiques públiques.» És a dir, els mitjans electrònics són, com ho diu el seu nom, mitjans; els objectius, que són els que tots plegats volem servir, són aquesta voluntat de millora dels serveis públics i dels processos democràtics, i l'enfortiment de les polítiques públiques.

Aquesta llei tampoc s'entendria si no recollís també la trajectòria remarcable del nostre Govern, de tot el Govern, en el desenvolupament d'eines d'*eGovernment*, que a més ha estat reconeguda a nivell nacional i també internacional, ni tampoc si no reconegués el treball actiu de l'àmbit local de Catalunya, que amb l'ajut destacat del consorci Localret ha creat eines tecnològiques importants i innovadores.

La llei que avui portem a aprovació, doncs, s'inscriu en aquest marc que jo ara els detallava, i el vol complementar. Cal dir, a més, que aquesta llei es complementa també molt bé amb la llei que dimarts passat aquest mateix plenari va aprovar sobre el règim jurídic i de procediment de les administracions, en el sentit de fer més accessibles les relacions de l'Administració amb la ciutadania i també en el sentit de millorar l'actuació de les administracions públiques catalanes mitjançant la regulació de mesures de simplificació de tràmits i procediments per a la reducció de càrregues administratives.

El president de la Generalitat va dir aquest mes de gener d'enguany, quan va inaugurar l'Oficina Virtual de Tràmits: «La millora del servei públic té molt a veure avui amb l'objectiu de treballar perquè tot estigui a l'abast de tothom.» És a dir que tot allò que l'Administració ha d'oferir i exigir a la ciutadania estigui a l'abast de tots els ciutadans afectats de manera fàcil, ràpida i directa.

Creiem que aquesta llei que avui estem debatent ja en el seu tràmit final és un bon instrument, és un bon mitjà per posar-se al servei d'aquest objectiu: posar-ho tot a l'abast de tothom.

I per tots aquests motius el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valorem positivament aquest projecte de llei i per tant, doncs, com no podia ser d'altra forma, hi votarem favorablement.

No vull acabar aquesta intervenció sense agrair als serveis tècnics i de relacions parlamentàries del Departament de Governació el seu treball; a tots els compareixents, les seves aportacions; als diputats membres de la ponència, per descomptat, el seu treball també; al relator, el seu treball minuciós i pacient, i al lletrat, el senyor Xavier Muro, la seva tasca.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Inicío, doncs, aquesta intervenció per formular el posicionament en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre aquest projecte de llei.

Evidentment, serà un posicionament favorable, com no podria ser d'una altra manera, perquè ja vam donar suport a la seva tramitació, i ho vam fer amb una voluntat de consens que creiem que s'ha pogut aconseguir al llarg del treball parlamentari; perquè nosaltres creiem que el desenvolupament de l'Administració electrònica al nostre país és fonamental per a un nou model d'administració; perquè creiem que aquest nou model d'administració ha de servir perquè l'Administració pública, la que gestiona les coses que són de tots, la que gestiona les coses que són compartides, pugui ser més oberta, pugui ser més transparent, més accessible, més eficaç i més eficient, com diu l'article 3 del projecte de llei que avui votarem, i que, a més, en el moment actual, on es discuteixen moltes coses, mercès a la crisi econòmica que tenim a sobre i que estem vivint, i en què també es plantegen altres coses, com la necessària reducció del dèficit públic, la reducció de costos que pot comportar la introducció de noves tecnologies i que es consolida amb aquesta Llei de mitjans electrònics pot ajudar no només que amb els mateixos recursos es facin més coses sinó que fins i tot es facin les mateixes coses amb menys recursos, i que precisament les empreses i els ciutadans tinguin costos més baixos a l'hora d'interrelacionar-se amb l'Administració i que això pugui afavorir també, doncs, que l'activitat econòmica funcioni millor.

Per això hem fet un treball tots plegats, tots els grups parlamentaris, un esforç important per posar-nos d'acord. Ja he destacat en la intervenció anterior, com a relator, les transaccions efectuades amb el Grup de Convergència i Unió, les transaccions i els acords amb

el Grup del Partit Popular, en uns aspectes que hem detallat molt anteriorment.

Tot i això, voldria fer una petita pinzellada per recordar aspectes de la llei que nosaltres creiem que són molt essencials. En primer lloc, els objectius i principis de l'Administració electrònica a Catalunya. I en citaré uns quants, perquè són els que han d'inspirar no només l'aprovació que avui fem d'aquest projecte de llei sinó quan es desenvolupi aquesta llei i quan s'apliqui per part no només del Govern sinó també del personal al servei de les administracions públiques.

En l'àmbit dels objectius: l'eficiència, l'eficàcia, l'accessibilitat. L'eficiència, per poder ser capaços de fer el mateix amb menys recursos, o fer-ne més amb els mateixos recursos; l'eficàcia, perquè realment es puguin produir aquests canvis, i l'accessibilitat, perquè, amb una societat diversa que tenim, doncs, tothom hi pugui accedir i, si implementem nous mitjans, puguin ser accessibles a tota la ciutadania.

I aquí voldria destacar, doncs, la satisfacció que ens ha fet arribar una associació de persones afectades per discapacitat visual que es reconegui en aquesta llei també, doncs, aquesta necessitat que els mitjans electrònics, en aquesta implantació, tinguin en compte totes les persones, independentment de les seves distintes capacitats.

També voldria destacar alguns principis, i en voldria destacar tres. La cooperació i la col·laboració necessàries entre les administracions públiques. De fet, l'Administració electrònica porta incorporada la necessària cooperació i col·laboració entre les administracions públiques, perquè si parlem de no demanar al ciutadà un document que ja està en poder de l'Administració, això vol dir que moltes vegades un ajuntament haurà de demanar aquesta documentació a la Generalitat, la Generalitat ho haurà de demanar, doncs, a un determinat organisme, a un ajuntament. Per tant, es necessita la col·laboració i la cooperació entre les administracions.

I un altre principi important, que és el de la neutralitat tecnològica. En un moment en què les tecnologies de la informació i la comunicació estan configurant un nou model no només de relacions polítiques sinó també de relacions econòmiques, de relacions personals, és important que els propietaris de la tecnologia no puguin condicionar aquestes relacions. Per tant, l'aposta per la neutralitat tecnològica, pel que se'n diu «els estàndards oberts», perquè no hi hagi cap copyright de cap empresa informàtica que dificulti l'accés dels ciutadans a l'Administració per mitjans electrònics, creiem que és un principi molt adequat i que s'havia de mantenir en aquesta llei.

En segon lloc, estableix el model català d'administració electrònica. Estableix també una sèrie d'obligacions al sector públic relatives a la informació que disposen als ciutadans. Hi ha la qüestió de les actes dels plens, que se n'ha parlat, doncs, a bastament en aquest debat.

Una qüestió important, que és el dret que tindran tots els ciutadans, quan es desenvolupi aquesta llei, a un espai personalitzat en les seues electròniques de les administracions públiques, on tindran tots els tràmits que fan més habitualment, els documents que utilitzen; per

tant, una certa finestreta única virtual, però que tindrà cadascú en el seu ordinador. Per tant, creiem que això facilitarà molt més les relacions amb l'Administració.

També la possibilitat de crear una base de dades, que estableix l'article 14.3, que va ser un article que..., ara, evidentment, aquest és un moment de consens, però crec que és la meva obligació en tant que diputat d'Esquerra també de posar de manifest que va ser un article no esmenat pel grup que va portar-lo a dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Per tant, entenem que, si era tan important, això, hauríem pogut fer un treball previ amb esmenes que no va haver-hi l'ocasió de fer-lo. Malgrat tot, el Consell de Garanties Estatutàries en va validar el seu contingut.

Estableix el marc d'interoperabilitat –que darrere d'aquests noms..., que a vegades sembla que entrin en contradicció, aquests noms complexos, amb la voluntat de simplificar processos; de vegades potser simplifiquem processos però fem més complexos algunes definicions–, el marc d'interoperabilitat, que és l'espai on treballen conjuntament les diferents administracions; també es marca.

I l'annex dels terminis, que és una part molt important de la llei, ja que estem parlant de més d'un centenar de tràmits que es podran fer de manera virtual, amb un calendari, i que, hi insisteixo, tampoc va ser esmenat per cap grup. I per tant, entenem que, si no va ser esmenat per cap grup, tampoc avui pot ser un motiu d'objecció, per restar valor a la llei que avui finalment aprovem.

Per tant, i per acabar, nosaltres volem donar gràcies a totes les persones que han treballat perquè aquest projecte de llei sigui una realitat, i, evidentment, als serveis de la cambra, al lletrat Xavier Muro, a la resta de diputats, al Departament de Governació, doncs, en especial al conseller, a la Secretaria de Modernització de l'Administració, al responsable de relacions institucionals, i també al personal del nostre grup parlamentari que hi ha treballat.

I finalment, constatar que el que avui fem no és res més que continuar una aposta que sempre hi ha hagut a Catalunya per modernitzar la nostra Administració, potser perquè hem tingut a sobre un estat, que avui molts diuen i ja reconeixen que no és un estat eficient, com ho diu, doncs, un honorable exconseller de la Generalitat. D'altres, que fa anys que constatem que no és eficient, i considerem que no ho és des de fa molts anys, creiem que el que avui fem és, quan ens plantejem l'Administració pública, intentar innovar. Ho feien la Mancomunitat de Catalunya, quan va estendre la xarxa de telèfons i va crear l'Escola d'Administració Pública de Catalunya; ho fa el Govern de la Generalitat d'avui quan fa el pla Catalunya Connecta i quan impulsa l'Administració electrònica, i, entremig, tots els governs de Catalunya escollits democràticament, que sempre han apostat per aquesta innovació.

Per tant, res més; celebrar el consens que hi haurà amb aquesta llei, i desitjar que pugui estar també en molts altres àmbits per fer avançar el país nacionalment i socialment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, diputats i diputades –i també una salutació als representants del departament i a les entitats relacionades amb l'Administració electrònica–, el nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, donarà suport a aquesta llei, tal com vam fer en el seu debat a la totalitat.

Per què? Perquè creiem que la implantació de l'Administració electrònica suposa una millora de la qualitat dels serveis públics, ja que millora la participació de la ciutadania als serveis públics i acosta els serveis públics a la ciutadania, fent-los més accessibles, a la ciutadania però també a les empreses; facilita les relacions entre les diverses administracions públiques; al mateix temps millora l'eficàcia interna, i redueix la burocràcia, amb la qual cosa millora i racionalitza els recursos en l'àmbit de les administracions públiques i als serveis públics, reduint els terminis establerts per a la resolució dels expedients.

Amb aquesta llei, el Govern ha de promoure l'ús de les comunicacions electròniques en benefici de ciutadans i ciutadanes, i també assumeix la seva responsabilitat de contribuir a fer realitat la societat de la informació i aconseguir una administració moderna i avançada, del segle XXI. Alguns aspectes ja ha estat fent, el Govern, i ho explicava el conseller en la seva intervenció: el pla estratègic, els acords que hi han amb les altres administracions..., però al mateix temps en la posada en marxa de l'ús dels serveis electrònics també és necessària la formació dels treballadors i treballadores que seran els responsables de tirar-ho endavant, i tal com ha indicat el conseller, algunes coses en aquest sentit ja s'estan fent i més que se n'hauran de fer.

També és cert i hem de reconèixer que les administracions locals algunes o bastants també han fet els seus deures i han anat avançant en aquest sentit i per tant aquesta llei el que permet és una millor relació i coordinació entre totes les administracions locals i la posada en comú.

El nostre grup en el debat de la totalitat va dir que la utilització dels mitjans electrònics hauria de garantir el principi d'igualtat entre tots els ciutadans i ciutadanes, tant per la seva situació personal com pel lloc on visquin. Creiem que amb les esmenes que s'han presentat això ho millora i ho garanteix. I en feia relació el diputat, Pere Aragonès, quan deia l'esmena que els grups que donem suport al Govern varem presentar, que ens venia d'una associació de cecs; doncs, en aquests moments la llei garanteix l'accessibilitat i no discriminació de les persones per raó del mitjà utilitzat o de les discapacitats o les especials dificultats dels destinataris, tant en les

relacions de l'usuari amb l'Administració pública, però també dels treballadors i treballadores de les diverses administracions o serveis públics que puguin utilitzar mitjans electrònics interns en igualtat d'oportunitats.

Un altre principi bàsic per nosaltres era el principi de confidencialitat i protecció de dades. En aquest sentit creiem que és interessant el debat que es va establir en la ponència sobre dos drets que per nosaltres són importants: els drets de les persones a la seva intimitat i a la seva protecció de dades i també els drets dels ciutadans i ciutadanes de ser informats i de tindre unes administracions transparents. Un exemple d'això era l'esmena del Partit Popular referent a la publicació dels plens en seus electròniques.

Nosaltres pensem que aquests dos drets han de ser compatibles, però també hem d'escoltar el que ens ha dit l'Oficina de Protecció de Dades, i és aquest sentit que nosaltres ens sentim còmodes tal com ha quedat establert en la llei, que creiem que no contraposa uns drets amb els altres. Els defensem els dos, però s'ha de trobar una sortida. I per tant, estant d'acord en la filosofia, no podrem votar la seva esmena. I perquè amb els drets de la confidencialitat, no únicament també tenim l'informe de desprotecció de dades, sinó també en tot el tema que ens ha vingut el Consell de Garanties Estatutàries amb la qual cosa estem totalment tranquils i satisfets que garantim aquests drets.

Evidentment, i s'ha dit, aquesta llei es millora de com va entrar, però per això està el Parlament i per això estem els diputats i diputades, és la nostra missió fer esmenes i aportacions a la llei per poder-la millorar. I en aquest sentit creiem que són importants les esmenes que ha fet Convergència i Unió, les esmenes que ha fet el Partit Popular i les esmenes que també hem fet des dels grups que donem suport al Govern, i entre tots ells, doncs, creiem que aprovarem una llei, una bona llei.

I també volem agrair la feina que ha fet el relator, el senyor Pere Bosch, amb l'esforç de tots de voler consensuar i transaccionar el màxim d'esmenes, perquè aquesta llei pugui ser avui aprovada amb una àmplia majoria.

Volem agrair també els membres, a la resta de membres de la ponència la seva feina, als serveis del Parlament, al seu assessor, el Xavier Muro, i també als membres del departament per la seva informació i assessorament en els moments necessaris.

Finalment, tornem a repetir, votarem a favor i sobretot també per una cosa: perquè per nosaltres millora la qualitat dels serveis públics. I per a un grup parlamentari com el nostre, que és un fidel defensor dels serveis públics i de les administracions públiques, sobretot en

aquests moments en què les polítiques privatitzadores són defensades per determinats sectors, pensem que qualsevol llei que garanteixi i millori els serveis públics nosaltres la recolzarem. I aquesta és una d'elles, millora els serveis públics i dona més drets als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

Seguidament votariem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 69 vots en contra i 16 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 117 vots en contra i 13 abstencions.

L'esmena 54 ha estat retirada; per tant, votarem la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'ús dels mitjans electrònics del sector públic de Catalunya ha estat aprovat per 117 vots a favor i 16 abstencions.

Senyores diputades, senyors diputats, aquest, el que tenim la certesa és que és el darrer Ple del període de sessions i per tant, com sempre fem en aquest Ple, desitjar-los que tinguin molt bones vacances. Hem viscut uns darrers mesos complexos, de gran intensitat política i de vegades potser carregats de massa tensió. Confio que l'estiu ens retorni aquest punt de tranquil·litat necessària per afrontar la vida a tots plegats i ens doni energia per afrontar el futur en les millors condicions possibles. Bon estiu.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i nou minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros	
Número solt	1,60	euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA inclòs
Número solt	1,10	euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros	
---	-------	-------	--

ISSN 0213-7798

Dipòsit legal: B-20.066-1980

Impressió a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**